

Ellen G. White Estate

Пут Христу



Е. Г. Вајт

ПУТ ХРИСТУ

Ellen G. White

1968

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate

at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sadržaj

Information about this Book	i
Поглавље 1—ПРЕДГОВОР	5
Поглавље 2—БОЖЈА ЛЈУБАВ ПРЕМА ЛЈУДИМА	7
Поглавље 3—ПОТРЕБАН НАМ ЈЕ СПАСИТЕЉ	13
Поглавље 4—ПОКАЈАЊЕ	17
Поглавље 5—ПРИЗНАЊЕ ГРЕХА	27
Поглавље 6—ПРЕДАЊЕ	31
Поглавље 7—ВЕРА И ПРИМАЊЕ	35
Поглавље 8—ДОКАЗ ДА СМО ХРИСТОВИ СЛЕДБЕНИЦИ	40
Поглавље 9—РАСТЕЊЕ У ХРИСТУ	46
Поглавље 10—НАШ ЖИВОТ И РАД	52
Поглавље 11—УПОЗНАВАЊЕ БОГА	57
Поглавље 12—МОЛИТВА И ЗАХВАЉИВАЊЕ	62
Поглавље 13—ШТА ЋЕМО СА СУМЊОМ?	71
Поглавље 14—РАДОСТ У ГОСПОДУ	77

Поглавље 1—ПРЕДГОВОР

Многи слушају Исусов милостиви позив: „Дођите к мени!“ — позив упућен онима који су се удаљили од Бога. Ове речи допиру у срца многих који чезну за Богом и пробуђују у њима тежњу да се опет врате у очев дом. Такви често постављају исто питање као Тома: „Како можемо знати пут? очев дом изгледа нам тако далек и пут к њему тако неизванстан. Који пут нас може повести очевом дому?“

Ова књига даје одговор на то питање. Она нас води к Исусу, који је „пут, истина и живот“. Исус је једини који може задовољити тежње људске душе, умирити људско срце и учврстити наше ноге на стази мира. Ова књига води онога који тражи правду корак по корак на путу хришћанског живота. Она нам показује како можемо добити опроштење греха и оденути се у Христову правду; како можемо остати у Христу и напредовати у хришћанском животу. Ова књига је многим узнемираним срцима донела утеху и наду; она је многе Христове следбенике оспособила да сигурније и радосније корачају трагом свог божанског Учитеља. Надамо се да ће ова књига још многим ожалашћеним срцима донети исту утеху и да ће им показати пут ка небу.

Патријарх Јаков је видео тај пут у сну. Бежећи од свога брата Исава, Јаков је дошао до сазнања да је учинио грех. Уморан и у страху да ће га грех заувек одвојити од Бога, легао је на земљу и заспао. Тада је уснио сан: видео је лестве где стоје на земљи а врхом се дотичу неба. На тај начин њему је била показана веза која постоји између неба и земље. Тајанствене лестве његовог сна представљале су Исуса. Само кроз Исуса можемо доћи к Богу и у царство небеско, јер „нема другог имена даног људима, којим бисмо се ми могли спасти“.

Ово дело доживело је у нашој земљи више издања. Оно је било штампано и пре и после другог светског рата, и то на српскохрватском и словеначком језику. У духовној литератури [6]

овом малом делу нема премца. Његова вредност може се оценити и по великом броју језика на које је преведено. До сада је преведено на 80 језика.

Без сумње да ће и ово ново издање наставити спасоносно дело претходних; уверени смо да ће оно многим уморним срцима донети одмор, то јест доведи их Христу, а кроз Христа Богу, у коме се стишавају све олује и остварују све чежње немирног људског срца.

Поглавље 2—БОЖЈА ЉУБАВ ПРЕМА ЉУДИМА

[7]

Природа и Свето писмо сведоче нам о Божјој љубави. Наш небески Отац је извор живота, мудрости и радости. Погледајте само чуда и лепоте природе! Видите како је она дивно уређена не само за потребе и срећу људи него и за сва друга бића! Сунце и киша који освежавају и окрепљују земљу, брежуљци, мора и равнице: све нам то говори о великој љубави Створитеља. Бог је тај који се брине за свакодневне потребе свих својих створења. Ове мисли изражава Давид речима: „Очи су свију к теби управљене, и ти им дајеш храну на време; отвараш руку своју, и ситиш по жељи све што живот има.“ (Псалам 145, 15. 16.)

Бог је човека створио светим и потпуно срећним. Наша земља, када је изашла из Створитељевих руку, није имала на себи ни трага покварености, ни најмање сенке проклетства. Преступ божанског закона, закона љубави, донео је на свет зло и смрт. Па ипак, неизмерна Божја љубав јавља се и усред јада и невоља, које је грех проузроковао. У Светом писму пише да је Бог проклео земљу због човека. (1. Мојс. 3, 17.) Трње и чкаљ, тешкоће и искушења, које човечји живот испуњавају бригама и патњама, дати су нам за наше добро. То су средства Божјег васпитања, која је Он предвидео у плану спасења, да би човечанство опет подигао и извадио из понора и понижења, у које је пало грехом. Па ипак, овај свет није место јада и брига. И сама природа пружа нам налу и утеху. Још има цветова на чкаљу, а трње је покривено ружама.

[8]

„Бог је љубав!“ — написано је на сваком пупољку, свакој власти траве. Дивне птице, чије веселе песме одјекују ваздухом, цветови нежних боја, који у свом савршенству испуњавају атмосферу пријатним мирисом, висока шумска дрвета са својим густим зеленим лишћем — све нам говори о љубави и нежиој

очинској бризи нашег Бога и о његовој жељи да усрећи своју децу.

Свето писмо открива Божји карактер. Бог нам у њему открива своје сажалење и своју бескрајну љубав. Мојсије је замолио Господа: „Молим те, покажи ми славу своју!“ (2. Мојс. 33, 18.) Господ му је одговорио: „Учинићу да прође све добро моје поред тебе.“ (2. Мојс. 33, 19.) А када је Бог пролазио испред Мојсија, чуо се глас: „Господ, Господ, Бог милостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином, који чува милост тисућама, прашта безакоња и неправде и грехе.“ (2. Мојс. 34, 6. 7.) Он је „спор на гнев и обилан милосрђем“ (Јона 4, 2), „јер му је мила милост“ (Михеј 7, 18). То је његова слава.

Господ нас привлачи к себи небројеним доказима своје љубави на небу и земљи. Он нам се открива делима природе и најсрдачнијим и најискренијим везама, које људи могу да схвате и упознају. Али и то све открива нам непотпуно његову неизмерну љубав према нама. И поред ових јасних и непобитних доказа, непријатељ свега доброга тако је заслепио људе, да они са страхом гледају на Бога и представљају га себи као строгог и неумољивог господара. Сотона је завео људе да сматрају Бога као неко биће чија је главна особина крута правда, који је строг и непопустљив према грешнику. Он им представља Створитеља као биће које пажљиво посматра слабости и грехе људи, да би им потом судио. Управо зато је и дошао Исус на земљу и живео међу људима, да би открио безграничну љубав Створитељевоу и одагнао мрачну сенку коју је сотона бацио на Бога.

Исус је дошао са неба да би нас упознао са Оцем. „Бога нико није видео никад: јединородни Син који је у наручју Очином, Он га јави.“ (Јован 1, 18.) „И нико не зна Сина до Отац; нити Оца ко зна до Син, и ако коме хоће Син казати.“ (Матеј 11, 27.) Кад је један од ученика затражио: „Господе, покажи нам Оца“, Исус је одговорио: „Толико сам време свама, инисимепознао, Филипе? Који ви- ди мене, види Оца; па како ти говориш: покажи нам Оца?“ (Јован 14, 8. 9.)

Ево којим речима описује Исус своју мисију на земљи: „Дух је Господњи на мени; зато ме помаза да јавим еванђеље сиромасима; посла ме да исцелим скрушене у срцу; да

проповедам заробљенима да ће се отпустити, и слепима да ће прогледати; да отпустим сужње.“ (Лука 4, 18.) То је било његово дело. Он је ишао од места до места, чинио добра и лечио све које је сотона био надвладао. Било је села у којима се ни из једне куће није могао чути јаук ни уздисање болесника, јер је Он прошао кроз њих и излечио све болесне. Његова дела сведочила су о његовој божанској мисији. Љубав, милосрђе и дубоко саучешће показивали су се у свим делима његовог живота. Његово срце тражило је све људе са искреним сажалењем. Он је узео на себе човекову природу, да би што боље разумео све потребе људи. Најпростији и најсиромашнији нису се устручавали да му се приближе; чак и деца долазила су к њему. Она су радо седела код његових ногу и у његовом крилу, и гледала у његово изражајно и благо лице, које је сијало од љубави.

Исус се није устручавао да каже истину, али то је чинио увек са љубављу. У свом свакодневном опхођењу са људима био је увек врло пажљив, уљудан и љубазан. Никад није био неуљудан и непријатан, без узрока није прекоравао никога и ничија осећања није ражалио без потребе. Људске слабости није осуђивао. Говорио је истину, али увек са љубављу. Осуђивао је лицемерство, неверство и неправду, и то увек са сузама у очима и са болом у гласу. Плакао је над Јерусалимом, градом који је толико волео, а који није хтео да га прими, њега који је пут, истина и живот. Мада су становници Јерусалима одбацили Спаситеља, ипак их је Он гледао милостиво и са љубављу. Његов живот био је испуњен самоодрицањем и очинском љубављу за друге. У његовим очима била је драгоценост свака душа. Иако је увек чувао своје божанско достојанство, ипак се са најнежнијим осећањима спуштао до сваког члана Божје породице. У сваком човеку гледао је пало створење кога је требало да спасе.

Овакав је карактер показао Христос у своме животу. То је карактер и самог Бога Оца. Из Очевог срца потекле су реке божанског милосрђа, показале се кроз Христа и излиле на људе. Исус, премилостиви Спаситељ, пун љубави, био је Бог који се „јавио у телу“. (1. Тим. 3, 16.)

Христос је живео, страдао и умро да спасе нас. Он је [10]

постао „човек бола“, да бисмо ми постали саучесници у вечној радости. Бог је дозволио да његов премили Син, пун милости и истине, остави свет неописане лепоте и дође у свет покварен и отрован грехом, у свет помрачен проклетством смрти. Он му је дозволио да напусти небо, да се одрекне обожавања анђела, да претрпи срамоту, увреде, понижење, мржљу па и саму смрт. „Кар беше на њему нашега мира ради, и раном његовом ми се исцелисмо.“ (Исаија 53, 5.) Посматрајте га у самоћи пустиње, у Гетсиманији, на крсту! Безгрешни Син Божји узео је на себе терет људских грехова! Он, који је био једно са Богом, осећао је у својој души страшно раздвајање, које је грех проузроковао између Бога и људи. Зато је на крсту болно узвикнуо: „Боже мој! зашто си ме оставио?“ (Матеј 27, 46.) Терет греха и осећање његових ужасних последица и моћи да одвоји људе од Бога — то је сломило срце Божјег Сина.

Христос није принео ту велику жртву да би у Божјем срцу пробудио љубав према нама људима или да би га приволео да нас избави и спасе. Не, не! „Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао.“ (Јован 3, 16.) Отац нас воли не због те велике жртве, него је ту велику жртву принео зато што нас је волео. Христос је био посредник преко кога је Отац излио своју велику љубав на људе који су пали у грех. „Јер Бог беше у Христу, и свет помири са собом.“ (2. Кор. 5, 19.) Бог је трпео са својим Сином. У самртонј борби у Гетсиманији, иу смрти на Голготи платила је вечна Љубав наше спасење.

Исус каже: „Зато ме Отац љуби, јер ја душу своју полажем да је опет узмем.“ (Јован 10,17.) То значи: Мој Отац има толику љубав према вама, да мене још више воли што сам пристао да дам свој живот за ваше спасење. Својом смерћу постао сам ваш Заступник и Јемац пред Богом, а тиме што сам узео на себе ваше грехе и преступе, постао сам милији своме Оцу. Јер кроз моју жртву Бог, остајући праведан, може оправдати онога који верује у мене.

Само Божји Син могао нас је спасти, јер само јединородни Син, који је био у Божјем наручју, могао нам је објавити Бога. Само Он, који је сам познавао висину и дубину Божје љубави, могао је ту љубав открити свету. Само Христова бесконачно

велика жртва, коју је принео за пале људе, била је у стању да изрази љубав небеског Оца према несрећном људском роду.

„Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао.“ Он га није дао само зато да живи међу људима, да носи грехе света и да умре на крсту уместо њих; Он га је поклатио грешном човечанству. Требало је да Христос сам упозна интересе и потребе људскога рода. Тако се јединородни Божји Син везао неразрешивом везом са синовима људским. Христос „ради тога узрока не стиди се назвати нас браћом“. (Јевр. 2, 11.) Он је наша Жртва, наш Заступник и Брат, који пред Божјим престолом носинаше обличје и за сва времена је једно са родом који је откупио, — Он је син човечји. Све је то учинио да спасе људе од греха и пропасти и да их подигне, да се на њима види љубав Божја и да постану саучесници у радости светог живота. [11]

Цена која је плаћена за наше спасење, бескрајно велика жртва нашег небесног Оца, који је свога Сина дао за нас, требало би да нас подстрекне да размишљамо о томе шта можемо постати у Исусу Христу. Надахнут Светим Духом, апостол Јован, усхићен погледом на висину, дубину и ширину љубави небеског Оца према смртноме свету, толико је био испуњен страхопоштовањем, да није могао наћи одговарајуће речи којима би изразио величину и срдачност такве љубави. У том свом дивљењу он је ускликнуо: „Видите какву нам је љубав дао Отац — да се деца Божја назовемо и будемо!“ (1. Јов. 3, 1.) Какву велику вредност даје човеку ова љубав! Кроз грех Адамови синови постали су сотонини робови, а кроз Христову жртву они постају деца Божја. Христос је подигао људе тиме што је узео на себе човечју природу и, кроз везу с њиме, они могу постати стварно достојни да се назову „деца Божја“.

Да се назовемо деца небеског Цара! О, драгоценост обећање! Предмет неисцрпног размишљања! О, неупоредива љубави према једном свету који те није волео! Ова љубав осваја наше душе и потчињава наша срца Божјој вољи. Што више проучавамо божански карактер у светлости крста, све више у њему откривамо милосрђа, љубави и праштања, повезане правичношћу и правдом; све више имамо доказа о Божјој

љубави која је бескрајна и о нежном сажалењу које надмашује
самилост мајке према њеном непослушном детету.

Поглавље 3—ПОТРЕБАН НАМ ЈЕ СПАСИТЕЉ [12]

Бог је човека створно са племенитим особинама и потпуно уравнотеженим духом. Он је физички био савршено биће, а морално потпуно у складу са Богом. Његове су мисли биле чисте, а намере свете. Али непослушношћу све његове особине су покварене, и на место праве љубави у његовом се срцу појавила себичност. Преступом је човек у толикој мери ослабио морално, да му је било немогуће да се својом снагом одупре греху. Тако је постао роб сотони, а такав би вечито остао да се Бог у својој вечној љубави није умешао као посредник. Ћаво је хтео да спречи извођење Божјег плана при стварању човека и да унесе у свет жалост и пропаст. Шта више, он се није устручавао да свако зло представи као последицу стварања човека.

У свом безгрешном стању, човек је живео у срећној заједници са Богом, „у коме је све благо премудрости и разума сакривено“. (Кол. 2, 3.) Али после учињеног греха, човек није више могао наћи радост у светости, и стога је покушао да се сакрије од Божјег лица. Такав је и сада онај који се још није препородио и обновио своје срце. Такав не живи у складу са Богом и не налази задовољства и радости у заједници с њиме. Грешник се не би осећао срећан у Божјем присуству и не би могао да издржи у друштву светих бића. Чак и кад би имао приступа у небо, никад оно не би за њега било место блаженства. Несебична љубав која тамо влада, где су сва бића у савршеној слози са бескрајном Божјом љубављу, не би нашла одјека у његовом срцу. Његове мисли, побуде и жеље биле би сасвим друкчије од оних које покрећу срца безгрешних становника неба. Он би нарушио небески склад. Небо би за њега било место муке. Он би све учи- нио, само да се сакрије испред Онога који је вечна светлост и извар сваког добра. Бог не искључује безбожнике са неба по својој самовољној одлуци; они се сами искључују из те заједнице сопственом кривицом. [13]

Слава Божја њих би спалила. Они би радије изабрали смрт, само да се сакрију испред лица Онога који је умро на крсту за њихово спасење

Својом снагом не можемо се избавити из понора, у који смо пали кроз грех. Тежње нашег срца су зле, и ми их не можемо променити. „Ко ће чисто извадити из нечистога? Нико.“ (О Јову 14, 4.) „Јер телесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божјем нити може.“ (Римљ. 8, 7.) Васпитање и образовање разума и воље и људски напори имају своје подручје утицаја, али су овде сасвим немоћни. Они могу изазвати извесно побољшање у навикама, али не могу променити срце, не могу очистити тајне побуде које покрећу живот. Да би човек променио своје грешно стање и да би се посветио, потребно је да на срце делује једна сила изнутра, да дође један нов живот од горе. Та сила је Христос. Једино његова милост може да оживи успаване племените душевне способности и упуту их Богу, савршеној светости. Сам Спаситељ каже: „Заиста ти кажем: ако се ко наново не роди, не може видети царства Божјега.“ (Јован 3, 3.) Човек мора да се препороди, да добије ново срце, нове жеље, намере и тежње. У великој смо заблуди ако мислимо да је довољно да развијамо добро које се по природи налази у човеку. „А телесни човек не разуме што је од Духа Божјега, јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа.“ (1. Кор. 2, 14.) „Не чуди се што ти рекох: ваља вам се наново родити.“ (Јован 3, 7.) О Христу је писано: „У њему беше живот, и живот беше видело људима.“ (Јован 1, 4.) „Јер нема другога имена под небом данога људима, којим бисмо се ми могли спасти.“ (Дела 4, 12.)

Није довољно да само разумемо очинско старање, љубав и милосрђе Божје; није доста да упознамо мудрост и правду његовог закона; не задовољава ни сазнање да је тај закон заснован на вечитом темељу — љубави. Апостол Павле каже: „Хвалим закон да је добар.“ „Закон је дакле свет, и заповест света, праведна и добра.“ (Римљ. 7, 16. 12.) Али он додаје у душевном страху и очајању: „А ја сам телесан, продан под грех.“ (Римљ. 7, 14.) Он је тражио чистоту и правду, које није могао достићи својом снагом, зато му се из груди отима болан

узвик: „Ја несрећни човек! Ко ће ме избавити од тела смрти ове?“ (Римљ. 7, 24.) Ово је онај исти очајни крик, који се отео из многе душе натоварене грехом у свим земљама и у свим временима. За све њих постоји само један одговор: „Гле, Јагње Божје које узме ма се грехе света!“ (Јован 1, 29.)

[14]

Многобројним сликама и поређењима објашњава Божји Дух ову истину јасно и разговетно онима који теже да се ослободе од греха. Када је Јаков, пошто је преварно свога брата Исава и побегао из куће свога оца, дошао до сазнања да је учинио грех, пао је немоћан на земљу. Остављен, прогнан и одвојен од свега онога што је давало смисао и вредност његовом животу, највише га је мучила мисао да га је његов грех одвојио од Бога и да га је небо напустило. Окружен усамљеним бреговима и звезданим небом над собом, легао је на голу земљу да би тако провео ноћ. Када је заспао, уснио је чудноват сан. Видео је како се са земље на којој је лежао дижу до небеса лестве по којима се пењу и силазе Божји анђели; а са отвореног неба чуо је божански глас наде и утехе. На овај начин Јаков је дошао до сазнања да потребу и тежњу његове душе може задовољити само један Спаситељ. Са радошћу и захвалношћу упознао је пут којим ће он, грешник, опет моћи да се врати Богу. Тајанствене лестве његовог сна представљале су Исуса, јединог посредника између Бога и људи.

У разговору са Натанаилом, Христос употребљава исто упоређење: „Заиста, заиста вам кажем: отселе ћете видети небо отворено и анђеле Божје где се пењу и силазе к Сину човечјем.“ (Јован 1, 51.) Грех је одвојио човека од Бога, а земљу од неба. Тако се између њих створио непрелазни јаз. Али, кроз Христа поново је успостављена веза између неба и земље. Његовом заслугом створен је мост над понором који је грех начинио, и Божји анђели ступили су поново у везу са човеком. Христос је поново везао грешно човечанство у његовој слабости и беспомоћности са бескрајном свемоћи Божјом.

Узалуд човечанство сања о напретку, узалуд су све тежње да се људи оплемене ако се не узме у обзир једини извор сваке наде и помоћи за грешни род. „Сваки добри дар и сваки поклон савршени одозго је, долази од Оца светлости. (Јаков 1, 17.) Без Бога нема савршенства, а једини пут к Богу је Христос. Он сам

каже: „Ја сам пут, истина и живот; нико неће доћи к Оцу до кроза ме.“ (Јован 14, 6.)

[15] Божје срце испуњено је према његовој деци на земљи
љубављу која је јача од смрти. Бог нам је у жртви свога
[16] Сина, у том једном дару, поклонио цело небо. Живот и смрт
Спаситеља, његово посредовање између нас и Бога, служба
анђела, деловање његовог Духа, Отац који ради помоћу свега
и кроз све, непрестана служба небеских бића — све служи
спасењу грешног човечанства.

О, посматрајмо вером ову чудесну жртву која је принесена за нас! Признајмо стрпљивост и труд, којим небо хоће да избави грешно човечанство и да га опет поврати у очев дом! Никада нису могле бити употребљене јаче побуде и моћнија средства. Зар нас неће покренути непојмљива награда, радости неба, дружење са анђелима, заједница са Богом и његовим Сином, усавршавање и развијање свих наших духовних способности кроз вечна времена, да своја срца посветимо Створитељу и Искупитељу? С друге стране, зар нас неће одвратити од служења сотони све оно што је у Божјој речи изнето о суду над грешницима и уништењу греха, о кварењу нашег карактера и коначном уништењу?

Зар не увиђамо колика је Божја љубав? Шта је још могао учинити за нас? Заузмимо прави однос према Ономе који нас љуби неизмерном љубављу! Искористимо прилику која нам се пружа да се преобразимо по његовој слици и прилици, да се повратимо у друштво анђела, у сагласност и у заједницу са Оцем и његовим Сином!

Поглавље 4—ПОКАЈАЊЕ

[17]

Како ће човек бити праведан пред Богом? Само кроз Христа можемо доћи у прави склад са Богом и постићи светост. Али како можемо доћи Христу? Многи питају и данас кад упознају своје грехе као некад мноштво на дан Духова: „Шта да радимо?“ Апостол Петар дао им је следећи одговор: „Покајте се и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење греха!“ (Дела 2, 38.) Једном другом приликом рекао је грешницима: „Покајте се и обратите се, да се очистите од својих греха.“ (Дела 3, 19.)

Право покајање значи искрено жаљење због учињених грехова и напуштање истих. Не можемо оставити грех док не увидимо његову грешност. Права промена настаће у нашем животу тек онда кад се целим срцем одрекнемо греха.

Многи рђаво разумеју право значење покајања. Они су жалосни због својих грехова, шта више, споља се поправљају јер се боје последица греха; али то није покајање које изискује Божја реч. Такви се туже што пате због греха уместо да жале што су сагрешили. Тако је плакао и јадиковао Исав кад је видео да је заувек изгубио своје првенство. Валам је упознао и признао свој грех када је анђеоски мачем стар пред њега, јер се уплашио за свој живот. свој грех; у својој молитви не износи жељу да избегне заАли код њега не видимо ни трага истинског покајања, правог обраћења и гнушања над грехом. Јуда Искариотски, кад је издао свога Учитеља и Господа, узвикнуо је: „Ја сагреших што издадох крв праву.“ (Матеј 27, 4.) Он је признао свој грех, кога је био свестан, под притиском ужасног сазнања о проклетству и страшном суду. Помисао на последице његовог греха испуниле су га ужасом; али код њега не видимо дубоку жалост нити сломљено срце због тога што је издао Божјег невиног Сина, што се одрекао Свеца Израилјевог. Фараон је признао свој грех под бичем Божјим, али само зато да би избегао даљу казну. Чим би казна

[18]

престала, он би поново почео да пркоси Богу. Сви су ови људи плакали због последица свога греха, али не због самог греха.

Али кад душа дође под утицај Божјег Духа, тада се савест буди, тада грешник осећа дубину и светост Божјег закона, који је темељ његове владавине на небу и на земљи. Тада „видело истинито, које обасјава свакога човека који долази на свет“ (Јован 1,9), обасјава најтамније углове његовог срца и износи на светлост скривена дела таме. Тада и умом и срцем долази до потпуног уверена о свом греху. Свестан Божје правичности, грешник се боји од помисли да изађе грешан и нечист пред Онога који испитује срца. Он увиђа љубав Божју, лепоту светости, радост коју ствара чистота; тада се у њему рађа жеља да се очисти и поново ступи у везу са Богом.

Давидова молитва после његовог пада показује јасно каква је права жалост због учињеног греха. Његово кајање било је дубоко и истинито. Он не улепшава и не прикрива свој грех; у својој молитви не износи жељу да избегне заслужену осуду. Давид је увидео нискост свога престапа; видео је мрљу своје душе; он се гнушао учињеног греха. Није тражио само опроштење греха него и „чисто срце“. Чезнуо је за правом светошћу, за потпуним измирењем са Богом. Следећим речима изразио је тежњу своје душе:

„Благо ономе, коме је опроштена кривица, коме је грех покривен!

Благо човеку, коме Господ не прима греха и у чијем духу нема лукавства!“

„Смилуј се на ме, Боже, по милости својој и по великој доброты својој очисти безакоње моје.

Опери ме добро од безакоња мога и од греха мога очисти ме.

Јер ја знам преступе своје и грех је мој једнако преда мном. . .

Покропи ме исопом, и очистићу се; умиј ме, и бићу белји од снега ...

Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени.

Немој ме одвргнути од лица својега, и Светога Духа својега немој узети од мене ...

Избави ме од крви, Боже, Боже, спаситељу мој, и језик ће мој гласити правду твоју.“ (Псалам 32, 1. 2; 51, 1—14.)

Овакво покајање не можемо никада остварити својом снагом, већ само кроз Христа, нашега Спаситеља. [19]

Многи се варају о овоме, и зато не примају онакву помоћ какву би им Христос хтео дати. Они мисле да не могу доћи ка Христу док се не покају и да покајање припрема пут за опроштење грехова. Истина је да покајање претходи опроштењу, јер само скрушено и сломљено срце чезне за Спаситељем. Али, зар грешник мора чекати да се покаје пре но што може доћи Исусу? Зар потреба за покајањем треба да буде препрека између грешника и Спаситеља?

Свето письмо не учи ни на једном месту да се грешник мора покајати пре но што прихвати Христов позив: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити!“ (Матеј 11, 28.) Сила која излази од Христа води нас до правог покајања. Петар је то објаснио Израиљцима овим речима: „Овога Христа Бог десницом својом узвиси за поглавара и спаса, да да Израиљу покајање и опроштење греха.“ (Дела 5, 31.) Ми не можемо да се покајемо без Христовог Духа, који буди нашу савест, као што не можемо да добијемо опроштење учињених грехова без Христа.

Христос је извор свих добрих побуда. Једино Он може улити у наша срца одвратност према греху. Свака жеља за истином и чистотом, свако уверење о нашој грешности јесу докази о деловању Светога Духа у нашем срцу.

Исус изражава ово речима: „И кад ја будем подигнут од земље, све ћу привући к себи.“ (Јован 12, 32.) Христос мора да се открије грешнику као Спаситељ који је умро за грехе овога света. Када посматрамо Божјег Сина разапетог на крсту на Голготи, тада почиње да нам се разјашњава тајна спасења, а Божја доброта води нас на покајање. Својим мукама и смрћу, Христос је показао своју безграничну љубав према грешницима, и кад грешник посматра ту љубав, она омекшава његово тврдо срце, утиче на ум и буди кајање у души.

Истина, понекад се људи застиде свога греха, па и напусте коју од својих злих навика, иако још нису дошли до свести да их Христос зове к себи. Али, почну ли да се поправљају,

[20] осете ли у себи тежњу да чине добро, знајмо да их на то гони Христова сила. Једна несхватљива сила утиче на њих и буди њихову савест, услед чега њихов живот постаје бољи. Када Христос скрене њихову пажњу на себе и на крст, кад увиде да су га разапели њихови греси, тада Бог почиње да им говори кроз њихову савест. Тада јасно виде сву поквареност свога живота и окорелост свога срца. Почињу схватати Христову правду и узвикују: „Шта је грех, кад се тако велика жртва тражи за ослобођење од њега? Зар је била потребна сва ова љубав, све понижење и све патње да се не изгубимо, да примимо живот вечни?“

Грешник се може успротивити тој љубави, може одбијати да се приближи Христу, али ако се не опире, Христос ће га привући к себи. Када грешник упозна план спасења, тада ће доћи до подножја крста и искрено ће се кајати за своје грехе, који су проузроковали толике патње Божјег Сииа.

Божји Дух, који покреће природу, утиче и на човечја срца. Он буди у њима неизрециву чежњу за нечим што још немају. Ту чежњу не могу да задовоље стварима овога света. Божји Дух ради у њима и гони их да теже за оним што је добро, што им једино може осигурати мир и спокојство — Христова милост и радост која произлази из светости. Спаситељ непрестано делује на људе, видљивим и невидљивим утицајима, да их одврати од пролазне радости греха к неизмерном блаженству, које се налази само у њему. Сви који су жедни и покушавају да захвате воду из порушених бунара овога света, треба још данас да чују божански позив. „Дођи, и ко је жедан нека дође, и ко хоће нека дође, нека узме воду живота забадава.“ (Откр. 22, 17.)

Ви који искрено чезнете за бољим добрима од оних које вам овај свет може дати, упознајте у овој жељи Божји глас који говори вашој души! Молите му се да вам дâ покајање, да вам открије Христа у његовој бескрајној љубави и савршеној чистоти. У Спаситељевом животу дошла су до потпуног изражаја начела божанског закона: љубав према Богу и љубав према ближњему. Његов се живот састојао из љубави и несебичне добротe. Кад погледамо на њега и кад нас обасјају

божански зраци, тек тада увиђамо потпуно грешност нашег срца.

Можда покушавамо да се заваравамо, као некада Нико дим, да је наш живот исправан и моралан, и да није потребно да се понизимо пред Богом као обични грешници. Али, када Христова светлост обасја нашу душу, тек тада видимо кодико смо нечисти, упознамо себичност наших побуда, непријатељство према Богу, чиме су обележена сва наша дела. Тада ћемо увидети да је наша правда замста као „нечиста хаљина“ (Исаија 64, 6), и да нас само Христова крв може очистити од греха и препородити наша срца према небеском Узору.

[21]

Зраци Божје славе, одсјај Христове чистоте, који продиру у наше душе, истичу још боље нечисте мрље у нама и откривају наше људске слабости и погрешке, наше несвете жеље и тежње, неверство наших срдаца, нечистоту наших усана. Тада се јасно открива неверство грешника, који жели да Божји закон прогласи неважним. Божји Дух савладава његову охолост и чини га понизним. Грешник се гнуша себе кад види чист, неокаљани Христов карактер.

Када је пророк Данило угледао славу Божју, која је окружавала гласника којег му је Бог послао, осетио је и упознао сву своју слабост и несавршенство. Он описује утицај тога догађаја на њега овако: „И остах сам, и видех ту велику утвару, и не оста снаге у мени, и лепота ми се нагрди, и не имам снаге.“ (Дан. 10,8.) Душа која је овако дирнута мрзи себичност и самољубље. Она почиње под утицајем Христове правде да тежи за чистотом срца, која је у складу са Божјим законом и Христовим карактером.

Апостол Павле пише: „По правди законској бих без мане.“ (Филип. 3, 6.) Он је био без мане колико су долазила у обзир спољашња дела, али кад је разумео духовну страну закона, увидео је да је грешник. По слову закона, како га обично људи примењују у спољашњем животу, апостол Павле није грешио. Али, кад се удубио у суштину светог закона и упознао себе као што га је Бог познавао, понизио се и признао свој грех речима: „А ја живљах некад без закона; и кад дође заповест, онда грех ожнве, а ја умрех.“ (Римљ. 7,9.10.) Кад је упознао

духовну природу закона, видео је колико је грех страшан, и његове је охолости нестало.

Нису сви греси подједнако мрски у Божјим очима. Он их разликује по величини, као што то чине и људи. Али, ма колико мала изгледала једна слабост у очима људи, у Божјим очима ниједан грех није мали. Човечји суд је несавршен и једностран; Бог, међутим, види и просуђује све ствари по њиховом правом значењу. Пијаницу презиремо и кажемо му да ће га његов грех лишити неба, а колико пута остају непокуђени охолост, самољубље, грамжљивост и тврдичлук? Управо ови греси тежи су по Божјој оцени, јер су у директној опреци са његовим милосрђем, са оном несебичном љубављу која влада у безгрешном свемиру. Онај који је пао у неки тежак грех осећа своју срамоту и беду, осећа да му је потребна Божја милост. [22] Охолост и поноситост, напротив, не осећају никакав недостатак и затварају врата срца пред Христом и његовим бескрајним благословима.

Јадни цариник, који се молио: „Боже, милостив буди мени грешноме“ (Лука 18, 13), сматрао је себе за врло безбожног, а и други су га сматрали за таквог. Али он је упознао своју беду и дошао је са теретом својих греха пред Бо-га и примио је опроштење. Његово је срце било отворено тако да је Дух Свети могао да изврши своје дело милости и ослободи га од силе греха. Напротив, охоли и уображени фарисеј показао је својом молитвом да је његово срце неприступачно за утицај Светога Духа. Он је био тако далеко од Бога да није осећао колико је нечист према савршеном сјају Божје светлости. Он није осећао потребу ни за чим, зато и није добио ништа.

Чим упознамо своју грешност, не губимо времена да се сами поправљамо. Колико њих верује да нису довољно добри да се приближе Христу! Мислиш ли да би ти сам могао постати бољи? „Може ли Етиопљанин променити своју кожу или рис своје шаре? Можете ли ви чинити добро, научивши се чинити зло?“ (Јер. 13, 23.) Само Бог може да нам помогне. Не смемо очекивати да наша вера буде јача, да прилике буду боље, а ми мање зли. Ништа не можемо постићи сами од себе. Морамо се приближити Христу онакви какви јесмо.

Нико нека се не вара мислима да ће Бог, у својој превеликој милости и љубави, удостојити блаженства и оне који су му се опирали. Само у светлости крста видимо колика је грешност греха. Они који су уверени да је Божја љубав и милосрђе толико велико да их не може одбацити, нека погледају на Голготу. За спасење грешника није било другог начина; без жртве на крсту нису се могли ослободити силе греха и поново ступити у заједницу светих, нити су могли водити духовни живот. Зато је Христос примио на себе грехе грешника и страдао уместо њих. Љубав, страдање и смрт Божјег Сина сведоче нам о ужасној величини греха; све нам то објашњава да се само онда можемо спасти од греха и водити бољи живот, ако се предамо Христу.

Људи који не желе да се покају оправдавају се често показујући на неке хришћане речима: „И ја сам толико добар колико и они. Они се не одричу више самих себе, нису трезнији нити обазривији у свом животу од мене. И они воле исто толико радости и разоноде овога света колико и ја.“ На овај начин оправдавају своје грехе гресима других. Али, греси и слабости других нису никакво оправдање, јер Бог нам није дао за углед грешног човека. Као пример нам је постављен неокаљани Син Божји, а они који се позивају на неуредан живот неких хришћана требало би сами својим животом да пруже бољи пример. Зар њихов грех није већи када тако добро знају какав треба да буде прави хришћанин? Они знају шта је право, па ипак не чине тако.

[23]

Чувајте се дугог оклевања. Не оклевајте да се ослободите од својих грехова, него уз Христову помоћ трудите се да добијете праву чистоту срца. Одлагање је заблуда у коју су хиљаде и хиљаде пали, а та заблуда их је довела до губитка вечног блаженства. Нећу да говорим о краткоћи и несигурности човечјег живота. Али баш ту лежи једна страшна опасност, опасност коју довољно не схватамо, која се састоји у оклевању да послушамо глас Светога Духа, а за то време ми даље живимо у греху. Али и најмањи грех може да нас доведе у опасност да изгубимо вечно блаженство. Оно што ми не савладамо нас ће савладати и одвести у пропаст.

Адам и Ева су се трудили да умире глас савести тиме што су мислили да је немогуће да тако мала ствар — једење

зобрањеног плода — може имати тако страшне последице као што је Бог казао. Али, та мала ствар значила је престапање непроменљивог и светог Божјег закона, а то је одвојило човека од Бога и отворило врата смрти и неисказаном јаду за наш свет. Хиљадама година стално се уздижу болни узвици са земље к небу. Сва створења уздишу и пате у невољи која је последица човекове непослушности. И само небо морало је да осети последице ове побуне против Створитеља. Голгота стоји као споменик велике жртве, кроз коју се морала окајати повреда Божјег закона. Не сматрајмо никад грех као незнатну ствар!

Свако престапање закона, свако занемаривање или одбацивање Божје милости пада својим последицама на нас. Од оваквих грехова наша срца постају окорела, наш разум отупи, и ми постајемо све неспособнији да се одазовемо љубазном позиву Светога Духа.

Многи покушавају да умире пробуђену савест мишљу да могу свој живот променити у свако доба. Они мисле да ће их и даље возивати Дух милости, и зато не примају озбиљно његов позив. Они презиру Духа милости и својим утицајем стоје на сотониној страни, па ипак верују да ће у једном тренутку моћи преобразити свој живот. Али, то се не може учинити тако лако. Искуства и васпитање у току чи- тавог живота тако су формирали њихов карактер, да мало њих после зајеле да буду слични Христу.

Једна рђава особина карактера, једна грешна жеља, коју смо свесно гајили, може временом потпуно да ослаби утицај еванђеља. Свако грешно задовољство појачава одвратност душе према Богу. Човек који показује најупорније неверство, ужасну равнодушност према божанској истини, пожњеће само оно што је сам посејао. Ономе који се шали и игра са грехом нека послужи на поправљање ова најозбиљнија опомена у целом Светом писму: „И у ужа греха својих заплешће се.“ (Приче 5, 22.)

Христос је увек спреман да нас ослободи од греха; али, Он нас не приморава на то. Ако непрекидним грешењем своју вољу покоравимо греху, ако не желимо да се ослободимо и примимо Божју милост, — шта Бог може учинити за нас? Онда

смо сами криви за своју пропаст, јер смо стално одбијали Божју љубав. „Ево, сад је време најбоље, ево, сад је дан спасења!“ (2. Кор. 6, 2.) „Данас ако глас његов чујете, не будите дрвенастих срца!“ (Јевр. 3, 7. 8.)

„Човек гледа шта је на очима а Господ гледа на срце“ (1. Сам. 16, 7) — на човечје срце, у коме се надазе заједно радост и жалост, варљиво, нестално срце, које крије у себи толико ничистоте и лицемерства. Бог познаје побуде, намере и планове срца. Дођите к њему са својим укаљаним, нечистим срцем; отворите све углове свога срца о коме који све види и узвикните: „Окушај ме, Боже, и познај срце моје, испитај ме, и познај помисли моје, и види јесам ли на злу путу, и води ме на пут вечни!“ (Псадам 139, 23. 24.)

Многи прихватају религију разума или само спољашњи облик побожности — а своје срце нису очистили од греха. Наша молитва треба бити: „Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени.“ (Псалам 51, 10.) Будите искрени према себи самима. Будите исто тако озбиљни и стални као кад би од тога зависио ваш земаљски живот. То је питање које мора да се реши између Бога и ваше душе, да се реши за вечност. Варљива нада повлачи за собом вечну смрт.

Проучавајте Свето писмо са молитвом. Кроз њега ћете у Божјем закону и Христовом животу видети велика начела светости, без које „нико неће видети Господа“. (Јевр. 12, 14.) Оно ће вам открити ваше грехе, али ће вам показати и пут спасења. Послушајте његове речи, јер кроз њега вам говори Божји глас.

Не очајавајте кад видите величину ваших грехова, ваше право стање. Христос је дошао на овај свет да спасе грешнике. Ми нећемо измирити Бога са собом, него — о неизмерна љубави! — Бог у Христу „свет помири са собом“. (2. Кор. 5, 19.) Он делује својом нежном љубављу на срца својих залуталих синова и кћери. Земаљски родитељи немају толико стрпљења за слабости и преступе своје деце колико има Бог стрпљења према онима које хоће да спасе. Нико не би могао да се нежније заузима за преступнике. Сва његова обећања и његове опомене прожети су неисказаном љубављу.

[25]

Кад сотона дође да вам говори како сте велики грешник, погледајте на свога Спаситеља и говорите о његовим заслугама; једино ћете у њему наћи помоћ. Признајте своје грехе, али реците непријатељу да „Исус Христос дође на свет да спасе грешнике“ (1. Тим. 1, 15), и да ви можете бити спасени овом неисказаном љубављу. Исус је испричао Симону причу о двојници дужника. Један је дуговао своме господару малу суму, а други велику; али, господар је опростио дуг обојници. Затим је Христос запитао Симона, који ће од та два дужника више волети свога господара. Симон је одговорио: „Мислим онај коме највише поклони.“ (Лука 7, 43.) Ми смо сви тешко грешили, али Христос је умро да добијемо опроштење грехова. Његова је жртва довољна да нас помири са Оцем. Они којима је највише опростио љубиће га највише и биће најближи његовом престолу и славиће га за његову жртву. Ако боље разумемо Божју љубав, боље ћемо разумети и грешност греха. Ако гледамо на Спаситељевоу руку која нам се пружа, ако можемо барем донекле да схватимо значај жртве коју је Христос принео за нас, тада ће се наша срца испунити љубављу и захвалношћу, али и покајањем.

Поглавље 5—ПРИЗНАЊЕ ГРЕХА

[26]

„Ко крије преступе своје, неће бити срећан, а ко их признаје и оставља, добиће милост.“ (Приче 28, 13.)

Услови под којима добијамо опроштење од Бога једноставни су, праведни и разумни. Бог не захтева од нас да патимо да би нам опростио наше грехе. Нису потребна дугачка и тешка ходочашћа нити мучна испаштања да бисмо стекли наклоност Створитеља неба и земље и ослободили се својих грехова. Сваки који призна и напусти своје грехе добиће помиловање.

Апостол пише: „Исповедајте, дакле, један другоме грехе и молит се Богу један за другога, да оздрављате.“ (Јаков 5, 16.) Признајте Богу своје грехе, који једини може да их опрости, а ваше погрешке један другоме. Ако си своме пријатељу или суседу учинио какву непријатност, можда си га увредио, онда мораш да му признаш своју неправду. Његова је дужност да ти од срца опрости. Потом мораш тражити опроштење од Бога, јер је особа коју си увредио Божја својина, а ти си се огрешио и према Ономе који је његов Створитељ и Избавитељ. Такав ће се случај изнети пред јединог праведног Посредника, нашег великог Поглавара свештеничког, „који је у свачему искушан као и ми, осим греха“. (Јевр. 4, 15.) Он има милосрђа према нашим слабостима и може да нас избави од сваке неправде.

Они који још нису понизили своја срца пред Богом признавањем својих грехова нису испунили ни први услов за пријем. Ако се још нисмо искрено покајали, ако нисмо у дубокој понизности скрушеним и сломљеним срцем признали своје грехе и са одвратношћу их напустили, онда се још никад нисмо озбиљно потрудили да добијемо опроштење на- ших греха. Само онда ћемо се измирити са Богом ако то озбиљно тражимо. Једини разлог што још нисмо добили опроштење грехова, јесте тај што још нисмо понизили своја срца и нисмо испунили услове Речи истине. Свето писмо нас довољно

[27]

упућује што се тиче овог предмета. Признавање греха, било јавно или приватно, мора да буде без присиљавања, слободно, од своје воље. Оно не сме да се тражи од оних који још нису свесни ужаса греха. Наше признање доспеће до престола милости ако је потекло из наше унутрашњости. Давид каже: „Господ је близу оних који су скрушена срца и помаже онима који су смерна духа.“ (Пс. 34, 18.)

Право признање има увек нарочито обележје: оно обухвата одређене грехе. Има греха који су такве природе да се могу признати само Богу, а има и таквих које морамо признати нашим ближњима, који су због недостатка наше љубави морали претрпети многе неправде. Даље, има греха који имају општи значај. Ови морају да се признају јавно. Али сва признања треба да буду одређена и јасна и чак да именујемо грехе које смо учинили.

За Самуилово време, Израилци су отпали од Бога. Они су морали сносити последице својих греха. Изгубили су веру у Бога, познање његове снаге и мудрости, којима управља судбином народа, и поверење у његову моћ, којом штити и води своје дело. Одвратили су се од великог Владара свемира и чезнули су за начином владавине суседних народа. Пре но што су могли повратити изгубљени мир, признали су искрено и јасно своје грехе: „Јер додасмо к свима гресима својим зло иштући себи цара.“ (1. Сам. 12, 19.) Баш овај грех је био опај који су морали признати. Ова неблагодарност тиштила је њихова срца и одвајала их од Бога.

Бог не прима признање греха које није праћено правим покајањем и реформом. Мора се променити цео наш живот; треба да избацимо из њега све што се не допада Богу. То је последња правога кајања због учињених греха. Наше дужности представљене су нам јасно и разговетно следећим речима: „Умијте се, очистите се, уклоните злоћу дела својих испред очију мојих, престаните зло чинити. Учите се добро чинити, тражите правду, исправљајте потлаченога, дајите правицу сироти, браните удовицу.“ (Ис. 1, 16. 17.) „И врати безбожник залог, и враги што је отео и стане ходити по уредбама животнима не чинећи безакоња, доиста ће бити жив, неће умрети.“ (Јез. 33, 15.) Апостол Павле каже о по- кајању: „Јер

гле, опо само што се по Богу ожалостисте, колико побуди старање међу вама! Какво правдање, какву ревност, какав страх, какву врућу жељу, какво такмичење, какву осуду! У свему показасте се да сте чисти у делу. (2. Кор. 7, 11.)

Али ако је грех убио моралну свест, грешник више није свестан својих погрешака и не може видети величину својих греха. Ако се не потчини потпуно утицају Светога Духа, остаће једним делом слеп према учињеним гресима. Тада његово признање није искрено нити озбиљно. За сваки грех он налази оправдање и објашњава да не би то урадио да га нису на то нагнале извесне прилике.

Кад су Адам и Ева окусили од забрањеног плода, обузо их је стид и страх. Прва им је мисао била како да оправдају свој грех, да би избегли казну која им је претила. Када их је Бог позвао на одговорност, Адам је покушао да један део кривице баци на Бога и други део на своју жену: „Жена коју си удружио са мном, она ми даде с дрвета, те једох.“ А жена баца грех на змију: „Змија ме превари, те једох.“ (1. Мојс. 3, 12. 13.) Овим су хтели казати Богу: Зашто си створио змију? Зашто си је пустио у рај? — Овим су хтели Бога да учине одговорним за свој грех. Свако самооправдање потиче од оца лажи и јавља се код свих синова и кћери Адамових. Оваква признања нису последица утицаја Светога Духа и зато нису пријатна Богу. Право покајање учи човека да сам сноси свој грех и да га призна без лажи и лицемерства. Као онај јадни цариник, који није смео ни свој поглед да подигне ка небу, узвикнуће и он: „Боже, буди милостив мени грешноме!“ Сви који овако признају свој грех оправдаће се и добиће опроштење греха, јер ће Христос својом крвљу оправдати сваку душу која се каје.

Примери правога покајања и понизности, које налазимо у Божјој речи, износе нам признање у коме нема оправдања греха или покушаја ублаживања кривице. Павле не покушава да сакрије нити да улепша или умањи своје грехе, него их износи сасвим јасно: „Као што и учиних у Јерусалиму; и многе од светих ја затварах у тамнице, примивши власт од главара свештеничких; и кад их убијаху, пристајаш на суд. И по свим зборницама мучећи их често, нагоњаш их да хуле на Исуса,

и одвише мрзећи на њих гоњак их чак и до туђих градова.“
[29] (Дела 26, 10. 11.) Он се не устручава да каже: „Исус Христос дође на свет да спасе грешнике, од којих сам први ја.“ (1. Тим. 1, 15.)

Скромно и сломљено срце, испуњено правим покајањем, зна да цени Божју љубав и величину жртве на Голготи. Као што син признаје кривицу свом љубљеном оцу, тако исто душа која се искрено каје признаје Богу своје грехе. „Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше и очисти нас од сваке неправде.“ (1. Јов. 1, 9.)

Поглавље 6—ПРЕДАЊЕ

[30]

Бог је дао обећање: „Кад ме потражите свим срцем својим, даћу вам се да ме нађете.“ (Јер. 29, 13. 14.)

Морамо свим срцем да се предамо Богу да би наступила промена која ће учинити да постанемо слични Богу. Нашом грешном природом потпуно смо се отуђили од Бога. Свети Дух тачно описује наше стање овим речима: „Бејасте мртви за преступљење и грехе своје.“ (Ефес. 2, 1.) „Сва је глава болесна и све тело изнемогло. Од пете до главе нема ништа здрава.“ (Ис. 1, 5. 6.) Сотона нас држи у својој мрежи, јер нас је „уловио живе за своју вољу“. (2. Тим. 2, 26.) Бог жели да нас ослободи из ове мреже. Али како то изискује потпуну промену, обновљење целе наше природе, ми се морамо потпуно предати њему.

Борба са самим собом је највећа борба, која се икада во дила. Одрицање од самога себе, потчињавање Божјој вољи целокупног свог бића, изискује тешке напоре; човек се мора понизити пред Богом, да би се наново родио у светости.

Божје царство не оснива се на слепој покорности, на неразумном присиљавању, иако сотона покушава да нас у то увери. Не, — оно се оснива на разуму и савести. Позив Створитеља својим створењима гласи: „Гада дођите, вели Господ, па ћемо се судити.“ (Ис. 1, 18.) Он никога не присиљава. Он не прима од нас исказивање почаста, коју му не приносимо од своје слободне воље. Изнуђено поковавање спречавало би слободан развитак разума и воље; оно би од људи учинило машине. А то није била намера Створитељева. Он жели да човек, круна његовог стваралачког дела, досигне што је могуће веће савршенство. Он је изнео пред нас највеће благослове, које можемо добити само његовом милошћу. Он нас позива да му предамо своје ја, да би могао довршити своје дело у нама. Од нас зависи да ли ћемо изабрати робовање греху или дивну слободу Божје деце.

[31]

У нашем предању Богу морамо се одрећи свега онога што нас може одвојити од Бога. Зато каже Спаситељ: „Тако, дакле, сваки од вас који се не одрече свега што има, не може бити мој ученик!“ (Лука 14, 33.) Морамо оставити све што наша срца може раставити од Бога. Богатство је идол многих људи. Љубав према новцу, жеља за богатством јесу златни ланци којима их сотона окива. Други, опет, много полажу на то да уживају поштовање и светску част. За неке је животни циљ да имају лично спокојство и да су слободни од сваке одговорности. Али, ти ропски окови морају се раскинути. Не можемо припадати пола Богу а пола свету. Деца Божја можемо бити само ако потпуно припадамо Богу.

Многи тврде да служе Богу, али се ослањају на своју снагу у својим настојањима да држе Божје заповести да од себе изграде једно исправно и свето биће. Њихова срца још нису дирнута дубоком Христовом љубављу; али они покушавају да испуне дужности које им Бог налаже, да би тиме задобили небо. Таква је религија без икакве вредности. Али, ако је Христос ушао у наша срца, она ће се испунити његовом љубављу, радошћу што су с њиме у вези, и онда ће бити немогуће да се раставе од њега. Кад гледамо на њега, заборавићемо на себе. Христова љубав постаће извор нашег живота и нашег рада. Ако смо у нашим срцима осетили нешто од искрене љубави Сведржитеља, нећемо питати шта је најмање потребно да бисмо испунили Божје заповести; тада се нећемо задовољити најнижим степеном побожности, већ ћемо тежити за потпуном сагласношћу са вољом нашега Спаситеља. Тада ћемо бити готови да све жртвујемо и показаћемо за вечне ствари такво интересовање, које ће бити у складу са обећаном славом. Признавање Христа без дубље љубави према њему је само празно причање, гола формалност, тежак ропски јарам.

Мислимо ли да је сувише велика жртва да жртвујемо све за Господа? Свако нека се пита: „Шта је Христос дао за мене?“ Божји Син је дао све за наше спасење: своју љубав, своје патње, свој живот. Да ли је могуће да ми, недостојни предмети тако велике љубави, удаљујемо од њега своја срца? У сваком тренутку нашег живота уживали смо благослове његове милости; управо због тога не можемо потпуно разумети дубоко

незнање и неисказани јад, од че- га нас је Он избавио. Можемо ли да погледамо на Онога кога су разапела наша зла дела, и онда да презремо толику љубав и такву жртву? Сетимо ли се понижења које је претрпео Господ славе, можемо ли гунђати што само кроз борбу и самоодрицање можемо добити вечни живот?

[32]

Поносно срце се пита: „Зашто морам да се понизим и покајем пре него што будем примљен од Бога?“ Ја вас молим, погледајте на Христа! Он је био без греха, не само то, Он је био Цар неба, али, из љубави према грешном човечанству, дошао је на овај свет да нас спасе од смрти. „Јер је дао душу своју на смрт; и би метнут међу злочинце, и сам носи грехе многих и за злочинце се моли.“ (Ис. 53, 12.)

Шта жртвујемо ми и ако све дамо? Грехом умрљано срце, да га Исус очисти својом крвљу и спасе својом неисказаном љубављу! Па ипак се људи устручавају да му принесу ту жртву! Ја се стидим да чујем овако што, стидим се да ово напишем.

Бог не захтева да жртвујемо оно што нам служи на добро. Све што Он чини, чини у интересу своје деце. О, кад би сви они који још нису изабрали Христа могли увидети да им Он може дати боља и већа добра него што они сами за себе траже! Човек чини највећу неправду самом себи кад мисли и ради насупрот Божјој вољи. Права радост не може се наћи на забрањеним путевима, забрањеним од Онога који зна шта је најбоље за нас, и који за своје хоће само оно што је најбоље. Пут грешника је пут јада и вечне смрти.

У великој смо заблуди кад мислимо да је Богу драго да његова деца пате. Цело се небо интересује за срећу људи. Наш небески Отац не жеди да својим створењима ускрати земаљске радости. Његове заповести наређују нам да сузбијамо само оне жеље, које могу да нам донесу јад и разочарање, које нас унесрећују већ у овом животу и затварају нам врата неба и среће. Спаситељ света прима људе онакве какви су, са свима њиховим потребама, недостацима и слабостима. Он жели не само да нас својом крвљу очисти и спасе од греха, него и да задовољи жарке жеље свих оних који узму на себе његов јарам и његово бремене. Он ће дати спокојство и мир свима онима који траже од њега хлеб живота. Он тражи да обављамо

само оне дужности, које ће наше земаљске кораке управити према небеским блаженствима, која непослушни не могу никад постићи. Прави срећни живот састоји се у томе да у нама станује Исус, нада славе.

- [33] Многи питају: Како се могу сасвим предати Богу? Ви
[34] то желите, али не можете остварити својом снагом, јер сте немоћни и слаби, спутани сумњом и навикама грешног живота. Ваша осећања и ваше одлуке зидају се на песку. Ви не можете зауздати своје мисли, страсти и жеље. Неиспуњена обећања и неодржани завети поколебали су ваше поверење у сопствену искреност; ви сте се обесхрабрили и мислите да вас Бог не може примити. Па ипак не треба да очајавате. Најпре вам је потребно да упознате праву моћ воље. Она је главна сила човекове личности; она је та која одлучује и бира. Све зависи од воље. Бог је дао човеку способност и могућност да сам бира; од нас зависи да ли ћемо то искористити како треба. Истина, ми не можемо променити своје срце, не можемо својом снагом љубити Бога; ади од наше слободне воље зависи да ли ћемо одлучити да му служимо. Ми му можемо предати своју вољу, тада ће Он учинити да хоћемо и чинимо по његовој вољи. Тада ће се цедо наше биће покорити Христовом Духу; сва наша љубав биће управљена на Божјег Сина и ми ћемо живети у потпуном складу с њим.

Ако само тежимо за добротом и светошћу, надамо се и чекамо да постанемо хришћани, а никад се нисмо одлучили да своју вољу предамо Богу, — нисмо још ништа учинили и изгубићемо се заувек.

Ако своју вољу вежбамо, онда ће у нашем животу настати потпуна промена. Ако своју вољу предамо потпутно Христу, онда ћемо се сјединити са силом, која је изнад сваке силе и моћи. Ми ћемо добити снагу од горе да останемо стални; сваког дана предаваћемо себе Богу и моћи ћемо водити нов живот, живот вере.

Кад се ваша савест пробуди утицајем Светога Духа, тада ћете разумети мрскост греха, његову тежину, кривицу и јад, и почећете да га се гнушате. Тада ћете увидети да вас је грех одвојио од Бога, и да сте постали робови зла. Што се више трудите да се ослободите, све више осећате своју слабост. Ваше побуде и ваша срца су нечиста. Ваш живот је испуњен себичношћу и грехом. Ви тежите за опроштајем, чистотом и слободом. Шта можете учинити да бисте постигли сличност и сагласност са Богом?

Вама је потребан мир — опроштај неба, божанска љубав у срцу. Ово не можете набавити новцем, разумом и мудрошћу, али вам Бог то нуди као слободан дар милости, „без новца и без плате“. (Ис. 55, 1.) Ови вам дарови припадају само ако желите да пружите руку да их примите. Господ каже: „Ако греси ваши буду као скерлет, постаће бели као снег; ако буду црвени као пурпур, постаће као вуна.“ (Ис. 1, 18.) „И даћу вам ново срце, и нов ћу дух метнути у вас.“ (Јсз. 36, 26.)

Ви сте признали своје грехе, оставили их и одлучили сте да се предате Богу. Сада пођите к њему и молите га да опере ваше грехе и да вам да ново срце. Будите уверени да ће Он то учинити, јер вам је то обећао. Спаситељ је учио, док је био на земљи, да дарови које нам је Он обећао постају наша својина кад их примамо вером. Исус је излечио од болести свакога који би поверовао у његову натприродну моћ. Он је таквима помагао у видљивим стварима, а тиме је уливао у њих поверење и према ономе што се не види научио их је да верују у његову моћ опраштања греха. Ово се јасно показало при лечењу узетога: „Али да знате да власт има Син човечји на земљи опраштати грехе (рече узетоме): Устани, узми одар свој и иди кући!“ (Матеј 9, 6.) Еванђелиста Јован говори овако о Христовим чудесима: „А ова се (чудеса) написаше, да верујете

да Исус Христос јесте Син Божји, и да верујући имате живот у име његово.“ (Јован 20, 31.)

Из једноставних извештаја Светога писма о томе како је Исус лечио болесне можемо научити како треба да верујемо у Спаситеља ако желимо добити опроштење греха. Проучимо извештај о излечењу узетога у Витезди. Ми имамо пред собом једног сиромашног, немоћног човека. Он не може већ тридесет и осам година да употребљава своје удове, па ипак му Спаситељ каже: „Устани, узми одар свој и иди кући!“ Болесник је на то могао рећи: „Господе, ако хоћеш исцели ме, па ћу те послушати.“ Али он није ништа рекао, — он је поверовао у Христове речи, поверовао је да је оздравио, и одмах се подигао са свога одра. Он је желео да пође и пошао је. Учинио је по Христовој заповести, и Бог му је дао снагу. Он је потпуно оздравио.

И ми се као грешници налазимо у сличном стању. Ми не можемо да очистимо прошле грехе нити да обновимо и посветимо своја срца. Али, Бог нам обећава да ће Он то учинити кроз Христа. Морамо да верујемо у ово обећање. Морамо да признамо своје грехе, да се предамо Богу и служимо њему. Чим то учинимо, Он ће испунити своје обећање. Ако верујемо у његово обећање — да ће нам опростити и очистити нас од греха — Бог ће остварити нашу веру. Тада ће и нас излечити од наших греха и болести као и узетога. Све зависи од наше вере.

Не чекај да осетиш да си излечен, већ кажи: „Верујем, истина је, не зато што осећам, већ зато што је то Бог обећао.“

Исус каже: „Све што иштете у својој молитви верујте да ћете примити, и биће вам.“ (Марко 11, 24.) Ади ово обећање се даје под условом да се молимо по Божјој вољи. А воља је Божја да нас очисти од греха, да нас начини својом децом и да нас оспособи за свети живот. Ми морамо да се молимо за то и чврсто да верујемо да ћемо добити. Даље, морамо захвалити Богу што смо то добили. Наше је преимућство да дођемо пред Христа и да будемо пред законом чисти од греха, без срамоте и зле савести. „Никаква, дакле, сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по телу него по Духу.“ (Рим. 8, 1.)

[37]

Одсад нисте више своји, него сте скупо купљени. „Знајте да се пропадљивим златом и сребром не искуписте из сујетнога

свога живљења... него скупоченом крвљу Христа, као безазлена и пречиста Јагњета.“ (1. Петр. 1, 18. 19.) Када поверујемо у Бога, у нашим срцима почиње нов живот кроз Светога Духа. Ми смо као дете рођено у Божјој породици, а Он нас воли као што воли свога Сина.

Ако сте се предали Христу, не повлачите се натраг, не одступајте од њега, него сведочите сваког дана: „Ја припадам Христу, сасвим сам му се предао.“ Молите му се да вам да свога Духа и да вас задржи у својој милости. Пошто сте потпуном преданошћу и вером у Бога постали његова деца, то и живите у њему. Апостол каже: „Како, дакле, примисте Христа Исуса Господа, онако живите у њему.“ (Кол. 2, 6.)

Неки мисле да морају најпре проћи кроз кушања и доказати Господу да су се променили пре него што могу да му се моле за његове благослове. То Бог не тражи. Они смеју одмах да му приђу. У њиховој слабости потребна им је Божја милост и његов Дух, иначе се неће моћи одупрети греху. Ми треба да дођемо Христу онакви какви смо, грешни, немоћни, зависни. Ми смемо да ступимо пред њега са свима својим слабостима и гресима и да покајнички паднемо пред његове ноге. Тада ће нас Он пригрлити својом љубављу, наше ће ране завити и очистиће нас од сваке нечистоте.

Хиљаде њих су у заблуди, јер не верују да ће Бог лично њима опростити грехе. Они не верују у Божју реч. Онај који је испунио постављене услове знаће да цени сазнање да му је опроштен сваки грех. Не сумњај у то да је Бог при овим обећањима мислио и на тебе! Она важе за сваког преступника који се истински каје. Снагу и милост добијамо кроз Христа. Бог их даје преко својих анђела свакој верној души. Нико није толико грешан да не може наћи снагу, чистоту и правду код Христа, који је умро за све нас. Христос жели да скине са свакога грехом укаљане хаљине и обуче га у бело одело правде. Он не жели да грешник умре, него да живи.

Бог не поступа с нама као што ми смртни људи поступамо један са другим. Његове мисли су мисли милосрђа, љубави и искреног саучешћа. Он говори: „Нека безбожник остави свој пут и неправедник мисли своје; и нека се врати ка Господу, и смиловаће се на њ, и к Богу нашем, јер прашта много.“

[38] (Ис. 55, 7.) „Расућу као облак преступе твоје, и грехе твоје као маглу; врати се к мени, јер сам те избавио.“ (Ис. 44, 22.)

„Јер ми није мила смрт онога који мре, говори Господ; обратите се, дакле, и будите живи.“ (Јез. 18, 32.) Сотона је увек спреман да нас лиши прекрасних Божјих обећања. Он би хтео да нас лиши последње искре наде, последњег светлог зрака, — ако то дозволимо. Немој да га слушаш, већ му кажи: Исус је умро да бих ја живео! Његова љубав према мени неће дозволити да пропаднем. Мој небески Отац је милостив. Иако сам злоупотребио његову љубав, иако сам презрео његов благослов, ипак ћу отићи своме Оцу, па ћу му рећи: „Оче, сагреших небу и теби, и већ нисам достојан да се назовем твојим сином: прими ме као једнога од својих најамника.“ (Лука 15, 18. 19.) Следеће речи показују нам како Отац прима изгубљеног сина: „А кад је још подалеко био, угледа га отац његов, и сажали му се, и потрчавши загрли га и целива га.“ (Лука 15, 20.)

Али и ово упоређење пуно осећања не може ни приближно да нам опише неограничено милосрђе небеског Оца. Господ каже о својој љубави према нама: „Љубим те љубављу вечном, зато ти једнако чиним милост.“ (Јер. 31, 3.) Отац уздише за грешником док је он још далеко од Очеве куће и док у туђој земљи просипа своје имање. Свака жеља која нас гони да се обратимо Богу јесте глас Светога Духа који опомиње, који моли изгубљеног сина да се врати Оцу. То је глас који хоће да га приближи Очевом срцу које је пуно љубави према њему.

Можемо ли сумњати у то и поред ових драгоцених обећања Светога писма? Зар можемо помислити да би Бог одгурнуо јадне, грешне људе, који се покајнички баце пред његове ноге у жељи да се врате њему и оставе своје грехе? Одбацимо такве помисли! Ништа није штетније за нас од једне такве мисли о нашем небеском Оцу. Он мрзи грех, али љуби грешника, и сам је себе дао у Христу, да би се сви спасли који то желе, и уживали потпуно у блаженству царства светлости. Зар би могао уверљивије и срдачније да искаже своју љубав према нама него што је то учинио следећим речима. „Може ли жена заборавити пород свој да се не смилује на чедо утробе своје? А да би га и заборавила, ја нећу заборавити тебе!“ (Ис. 49, 15.)

О ти који сумњаш, ти који очајаваш, погледај на њега! Исус живи; Он је твој посредник. Захвати Богу на поклону његовог Сина и моли га да његова смрт не буде за тебе без вредности. [39] Данас ти говори и зове те његов Свети Дух. Предај Христу потпуно своје срце, и Он ће те благословити.

При читању Божјих обећања опажамо да она одишу љубављу и милосрђем. Очево срце чезне у својој неописаној љубави и безграничном саучешћу да прими грешника. „У коме имамо избављење крвљу његовом и опроштење греха по богатству благодати његове.“ (Еф. 1, 7.) Веруј само чврсто да ће ти Бог помоћи и да ће изградити у теби своје обличје. Ако се приближиш Богу, признаш му своје грехе и покајеш се, онда ће се и Он приближити к теби у свом божанском милосрђу и опростиће ти.

[40]

Поглавље 8—ДОКАЗ ДА СМО ХРИСТОВИ СЛЕДБЕНИЦИ

„Зато, ако је ко у Христу, ново је створење; старо прође, гле, све ново постаде.“ (2. Кор. 5, 17.)

Човек каткада није у стању да тачно означи време или место свога обраћења, нити пак да одреди све прилике које су га довеле до обраћења; али то још не доказује да тај човек није обраћен. Исус је рекао Никодиму: „Дух дише где хоће, и глас његов чујеш, а не знаш откуда долази и куда иде: тако је сваки човек који је рођен од Духа.“ (Јован 3, 8.) Као што се дејство ветра, иако је невидљив, види и осећа, такав је и утицај Светога Духа на људска срца. Ова невидљива Сида новорођења ствара нов живот у души, ствара ново биће по Божјем обличју.

Мада је дејство Светога Духа тихо и неприметно, ипак се виде његове последице. Ако је срце обновљено Божјим Духом, и живот ће посведочити о томе. Мада не можемо ништа учинити да се наша срца промене и да дођемо у склад са Богом, мада не смемо да се осдањамо и поуздамо у наша добра дела, ипак је наш живот доказ да је Божја милост с нама. Промена у нашој души, нашим навикама и делима биће потпуна. Супротност између онога што смо биди и онога што смо постали после новорођења сасвим је видљива. Наш карактер се не открива у неким повременим добрим и злим делима, него у нашим свакодневним речима и поступцима.

[41] Истина, може нечији живот бити поштен споља и без Христове силе. Жеља да постанемо људи од уплива и части може имати као последицу сређен живот; самопоштовање гони нас да избегавамо зло. И себичан човек може да чи- ни добро. Али, како ћемо сазнати на којој се страни налазимо ми?

Коме припада наше срце? Чиме се баве наше мисли? О чему и о коме говоримо најрадије? Коме припадају наша најтоплија осећања и наше најбоље снаге? Ако смо Христиови следбеници, онда су наше мисли с њиме, и њему припадају наша најтоплија

осећања. Све што јесмо, и што имамо, посвећено је њему. Тежимо да покажемо његов карактер, тражимо његовог Духа, чинимо његову вољу, и живимо тако да њему угодимо.

Они који су постали нова створења у Исусу Христу показаће плодове Духа: „Љубав, радост, мир, трпљење, доброта, милост, вера, кротост, уздржање.“ (Гал. 5, 22.) Они неће уживати у старим жељама, него ће вером у Божјег Сина ићи његовим стопама, у њиховом животу видеће се његов карактер и очистиће се као што је Он чист. Ствари које су некада мрзели, сада воле, а што су раније волели, сада мрзе. Они који су некада били поносни и уображени, постали су благи и понизни. Пијаница је постао умерен и трезан, а онај који није знао за стид, постао је стидљив. Заборављени су ташти обичаји и навике света. Хришћанин не тражи лепоту у спољашњем сјају, него у „тајноме човеку срца, у једнакости кроткога и тихога духа“. (1. Петр. 3, 3. 4.)

Докле год не променимо своје срце и свој живот, нема ни речи о правом покајању. Кад грешник поправи своје погрешке, кад врати оно што је отео, кад призна своје грехе и воли Бога и своје ближње, тек тада може бити сигуран да је прешао из смрти у живот.

Ако се ми као заблудели и грешни вратимо Христу и добијемо удела у његовој великој милости, тада ће се и љубав показати у нашем срцу. Сваки терет биће нам лак, јер је Христов јарам лак. Наша дужност биће нам радост, а наша жртва задовољство. Пређашњи тамни животни пут обасјаће Сунце правде.

Лепота Христовог карактера показаће се код његових следбеника. Христос је налазио задовољство у испуњавању Божје воље. Главни покретачи Спаситељевог живота били су љубав према Богу и света ревност да се Он прослави. Та љубав чинила је да сва његова дела буду света и узвишена. Таква љубав долази једино од Бога. Непосвећено срце не може показати такву љубав. Она се налази само у срцима у којима је Исус господар. „Имајмо ми љубав к њему, јер Он најпре показа љубав к нама.“ (1. Јов. 4, 19.) У срцу које је препорођено Божјом милошћу, љубав је покретач свих поступака. Она мења карактер, води и управља нашим побудама, зауздава страсти,

савлађује рђава расподожења и оплемењује осећања. Ако се ова љубав негује у души, улепшаће живот и имаће видљив утицај и на околину.

Божја деца морају се чувати двеју главних заблуда, нарочито она која су одскора поверовала у Божју милост. Једна од ових заблуда састоји се у самопоуздању у сопствену снагу и дела, у претпоставци да се можемо сами помирити с Богом. Ко покушава да води свет живот спољашњим испуњавањем заповести, тај хоће нешто немогуће. Сва дела која чинимо без Христа носе обележје себичности и греха. Само Христова милост, кроз веру, може да нас посвети.

Друга исто толико онасна заблуда је веровање да нас је Христос ослободио од држања Божјег закона, и да наша дела не могу ништа допринети нашем спасењу јер једино вером добијамо Божју милост.

Права послушност не састоји се само у спољашњем испуњавању заповести, већ у служењу из љубави. Божји закон је израз бића Божјег; он је одичење Божје љубави и стога основа Божје владавине на небу и на земљи. Кад се наша срца обнове по Божјем обличју, кад се божанска љубав усади у њих, зар онда нећемо спровести Божји закон у живот? Чим љубав испуни наша срца, чим се човек обнови по обличју Створитеља, тада ће се испунити и обећање о новом завету између Бога и човека: „Даћу законе своје у срца њихова и у мислима њиховим написаћу их.“ (Јевр. 10, 16.) А кад је Божји закон у нашем срцу, зар се онда неће показати и у нашем животу? Послушност, која је у служби љубави и проистиче из љубави, најбољи је доказ да смо деца Божја. Зато и каже Свето писмо: „Јер је ово љубав према Богу да заповести његове држимо.“ (1. Јов. 5, 3.) „Који говори: познајем га, а заповести његове не држи, лажа је, и у њему истине нема.“ (1. Јов. 2, 4.) Вера нас не разрешава послушности, него нас оспособљава да можемо примити Божју милост и да му будемо послушни.

Ми не можемо добити спасење послушношћу, јер је оно драговољни дар Божје милости, који примамо вером. Али послушност је плод вере: „И знате да се Он јави да грехе наше узме; и греха у њему нема. Ко год у њему стоји не греши; ко год греши не виде га нити га позна.“ (1. Јов. 3, 5. 6.) Ово

је камен кушања. Ако останемо у Христу, ако Божја љубав остане у нама, тада ће и наша осећања, наше мисли, наш начин делања бити у складу са Божјом вољом, која је јасно изражена у Божјем закону. „Дечице, нико да вас не вара: који правду твори праведник је, као што је Он праведан.“ (1. Јов. 3, 7.) Шта је правда видимо из Божјег закона, који је Он објавио у облику десет заповести на брду Синају.

[43]

Тобожња вера у Христа, која хоће човека да ослободи послушности према Богу, није права вера, већ уображеност. „Јер сте благодаћу спасени кроз веру.“ (Ефес. 2, 8.) Али „тако и вера ако нема дела, мртва је по себи“. (Јаков 2, 17.) Исус је казао пре него што је дошао на земљу: „Хоћу чинити вољу твоју, Боже мој, и закон је твој мени у срцу.“ (Пс. 40, 8.) А пре него што се узнео на небо, изјавио је: „Ако заповести моје уздржите, остаћете у љубави мојој, као што ја одржах заповести Оца свога и остајем у љубави његовој.“ (Јован 15, 10.) Апостол Јован каже: „И по том разумемо да га познаемо, ако заповести његове држимо.... Ко говори да у њему стоји, и тај треба тако да ходи као што је Он ходио.“ (1. Јов. 2, 3. 6.) Апостол Петар каже: „Јер и Христос пострада за нас, и нама остави углед да идемо његовим трагом.“ (1. Петр. 2, 21.)

Услов вечног живота је и данас онај исти који је увек био, онај који је био у рају пре него што су наши прародитељи згрешили: потпуна послушност према Божјем закону, савршена правда. Кад бисмо могли добити вечни живот под другим условима, тада би била доведена у питање срећа целог свемира, тада би се и грех са свим својим јадом и патљама продужио у вечност.

Адам је могао, пре свога пада у грех, послушношћу према Божјем закону да изгради од себе једно савршено биће. Али, он то ипак није постигао; а његовим грехом пали смо и ми, и не можемо сами да се дигнемо. Откако смо под грехом и немамо више светости, не можемо показати потпуну послушност према светом закону. Ми немамо у себи правде која ће нам помоћи да испунимо захтеве Божјег закона. Али Христос се заузео за нас. Он је на земљи био изложен истим искушењима којима смо ми људи изложени; али Он је живео без греха. Он је умро за нас, и сада је вољан да узме нашегрехе на себе и

да нам да својуправду. Ако му се потпуно предамо, ако га примимо као свога Спаситеља, онда ће нас Бог сматрати као праведнике, па ма како наш живот у прошлости био грешан. [44] Христов карактер заузима место нашег карактера, и Бог ће нас милостиво примити, као да нисмо никада сагрешили.

Када Христос обнови наше срце, настаниће се у њему кроз нашу веру. Везу са Христом морамо одржавати вером, нашу вољу морамо сваког дана потчињавати његовој вољи. Ако чинимо ово, Он ће деловати на нас својим Духом да хоћемо и чинимо оно што је по његовој вољи. Тада ћемо моћи казати: „А што сад живим у телу, живим вером Сина Божјега, коме омилех, и предаде себе за мене.“ (Гал. 2, 20.) Исус је рекао својим ученицима: „Јер ви нећете говорити, меко Дух Оца вашег говориће из вас.“ (Матеј 10, 20.) Ако Христос утиче на наша срца, тада ћемо показати исти дух и чинићемо дела која је Он чинио, дела правде и послушности.

Ми немамо ништа чиме бисмо могли да се поносимо, немамо разлога за самоузвисивање. Једини основ наше наде је правда коју нам урачунава Христос и коју нам даје његов Дух који ради у нама и кроз нас.

Кад говоримо о вери, морамо узети у обзир и разлику између вере и вере. Има такве вере, која је сасвим друкчија од праве вере. Божје постојање, његова свемоћ, истинитост његових речи јесу чињенице које не може порећи ни сам сотона ни његови демони. У Светом писму стоји: „И ђаволи верују и дрхћу.“ (Јаков 2, 19.) Али то није права вера. Права вера — она која ради из љубави и чисти душу — није само веровање у Божје речи него и послушност према њима, покорност Божјој вољи и потпуно предање душе Христу. Кроз овакву веру наша ће се срца обновити по Божјем обличју. Срце, које се у свом необновљеном стању није могло покоравати Божјем закону, сада се радује Божјим светим заповестима и одушевљено кличе: „Како љубим закон твој, вас дан мислим о њему!“ (Пс. 119, 97.) Правду закона испуњавамо ми „који не ходимо по телу, него по Духу“ (Рпмљ. 8, 1.)

Многи су осетили Христову љубав која прашта и тежили су да постану Божја деца; али, пошто познају несавршенство свога карактера и недостатке свога живота, почињу сумњати

да ли су њихова срца стварно препорођена Светим Духом. Оваквима бих казала: Не сумњајте, не очајавајте! Често ћемо осетити потребу да паднемо на колена и да пред Христовим ногама оплакујемо своје грехе и преступе, али зато не будимо малодушни. Па чак ако нас и сам сотона обори на земљу, ипак се нећемо изгубити од Бога нити ће нас Он одгурнути или заборавити. Не — Христос седи с десне стране Оца и заступа нас. Његов омиљени ученик, Јован, пише: „Дечице моја, ово вам пишем да не грешите; и ако ко сагреша, имамо Заступника код Оца, Исуса Христа праведника.“ (1. Јов. 2, 1.) Не заборавимо Христове речи: „Јер сам Отац има љубав к вама.“ (Јован 16, 27.) Он ће нам опет пружити своју милост, јер Он жели да види у нама одсјај своје чистоте и светости. Ако му се само покоримо, Он ће наставити у нама започето дело усавршавања до доласка Исуса Христа. Молимо се усрдније, верујмо чвршће. Што више осећамо да ее не можемо ослонити на своју снагу, то се чвршће ослонимо на Спаситељевој силу и прославимо Онога који је наш живот и наша радост.

[45]

Уколико ближе дођемо Христу, утолико ће нам бити јаснији наши греси: наше ће се несавршенство показати у оштрој супротности према његовој савршеној природи. То ће бити доказ да је сотонина лаж и обмана изгубила своју моћ и да у нама делује Божји Дух.

Дубока љубав према Христу не може становати у срцима која још не познају своју грешност. Срце које је обновљено Божјом милошћу дивиће се његовом божанском карактеру. Ако пак још нисмо свесни своје слабости, то је доказ да још нисмо упознали Христово савршенство и сјај.

Што мање мислимо о себи, то ћемо више ценити бескрајну чистоту и славу Спаситељевој. Сазнање наших грехова гони нас к њему, који нам може дати опроштење. А када наша срца у својој немоћи теже за њим, тада ће се његова моћ открити на нама. Што нас више осећај немоћи гони к њему и његовој Речи, то ће дубљи утисак оставити на нас његова личност, и толико ћемо потпуније одражавати његово обличје.

Обновљење срца, којим постајемо деца Божја, Свето писмо употређује са рађањем. Држећи се овог упоређења, новообраћене назива „новорођеном децом“ (1. Петр. 2, 2), која треба да „узросту“ (Ефес. 4, 15) до висине Христовог раста. Они су такође упоређени са клијањем доброг семена, које је земљорадник посејао у пољу. Као и добро семе, они треба да расту и доносе плод. Исаија каже за њих да ће се прозвати „храстови правде, сâд Господњи за славу његову“. (Ис. 61, 3.) Свето писмо узима примере из обичног живота да би објаснило тајанствене истине духовног живота.

Никаква мудрост ни људска вештина нису у стању да дају живот ни најмањем предмету у природи. Биљке и животиње могу да живе једино захваљујући животу који им је Бог дао. Тако се и духовни живот у срцима људи развија кроз моћ Свемогућега. Човек који није наново рођен нема удела у животу ради којег је Исус дошао на земљу.

И са растењем је исто као и са животом. Једино се Бог стара да пупољак постане цвет и да цвет донесе плод. Кроз његову моћ семе доноси „траву, потом клас, па онда испуни пшеницу у класу“. (Марко 4, 28.) Пророк Осија каже: „Израил ће процветати као љиљан... Рађаће као жито и цветаће као винова лоза.“ (Осија 14, 5. 7.) Христос нас саветује речима: „Погледајте љиљане како расту.“ (Лука 12, 27.) Биљке и цветови не развијају се својим старањем, напором или снагом, него примањем онога што им је Бог дао за живот. Као што дете од своје воље и снаге не може додати своме расту ни прст висине, тако ни ми не можемо својим настојањем или бригом осигурати своје духовно растење. Дете и биљка расту само помоћу животних сида које утичу на њих, а то су: ваздух, сунце и храна. Такви дарови природе су за биљке и животиње исто што је Христос за оне који верују у њега. Он је за њих „видело вечно“ (Ис. 60, 19), „сунце и штит“ (Пс. 84, 11), „роса“ (Осија

14, 5). Он ће „сићи као дажд“, „као капље које влаже земљу“ (Пс. 72, 6). Он је жива вода, „хлеб Божји који силази с неба и даје живот свету“ (Јован 6, 33).

Тиме што је дао свога Сина, тај неупоредиви дар, Бог је целу земљу обавио атмосфером милости, као што ваздушна атмосфера обавија земљину куглу. Сви који удишу овај животворни ваздух достићи ће висину раста Исуса Христа.

Као што се цвет окреће сунцу да светли сунчеви зраци усаврше његову лепоту, тако и ми морамо да се окренемо Сунцу правде да нас обасја небеска светлост и да све више и више постанемо слични Христу.

Христос нас учи овоме речима: „Будите у мени, и ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете . . . јер без мене не можете чинити ништа.“ (Јован 15, 4. 5.) Да бисмо водили свет и богоугодан живот, ми зависимо исто тако од Христа као што грана, која треба да расте и донесе плода, зависи од стабла. Без њега немамо живота у себи, немамо снаге у себи, којом бисмо се могли одупрети искушењима и напредовати у милости и светости. Ако останемо у њему, ми ћемо напредовати, и ако наш живот произлази из његовог, нећемо се осушити нити ћемо остати неплодни. Тада ћемо бити као дрво које је засађено крај потока.

Многи мисле да један део правде могу сами постићи. Они се уздају у Христа да ће им опростити грехе, али покушавају да сопственом снагом живе праведним животом. Сваки такав труд је узалудан. Исус каже ово речима: „Без мене не можете чинити ништа.“ Наш напредак у милости, наша радост, наша способност зависе сасвим од наше везе са Христом. Ако смо сваког дана, сваког часа у вези с њиме и живимо у њему, ако останемо у њему, тада ћемо напредовати у милости. Он није само зачетник него и извршилац наше вере. Христос је први и последњи и вечити. Али Он треба да је уз нас не само на почетку и свршетку нашег живота, него на сваком нашем кораку. Давид је овако живео са Богом: „Свагда видим пред собом Господа: Он ми је с десне стране, да не посрнем.“ (Пс. 16, 8.)

Неко можда пита: „Како могу остати у Христу?“ — Онако [48]

како си га и примио. „Како, дакле, примисте Христа Исуса Господа, онако живите у њему.“ (Кол. 2, 6.) „А праведник живеће од вере.“ (Јевр. 10, 38.) Ми смо се предали Богу да будемо потпуно његови, да му служимо и да га слушамо, и ми смо примили Христа за свога Спаситеља. Сами се не можемо очистити од својих греха, не можемо променити своја срца, али својим потпуним предаљем Богу показујемо чврсто поверење да ће то Он учинити кроз Христа за нас. Вером постајемо Христова својина, кроз веру напредујемо у њему. Ми морамо све дати: своја срца, своју вољу, своју службу, своје „ја“, да бисмо испунили његове заповести; морамо све узети: Христа као пунину сваког благослова, да остане у нашим срцима, да буде наша снага, наша правда, наш вечити помагач, и да нам да силу да га можемо слушати.

Нека нам сваког новог јутра буде прва дужност да се посветимо Богу. Молимо му се: „Узми ме, о Боже, као своју потпуну својину. Све своје планове стављам пред Твоје ноге. Употреби ме данас да могу да Ти служим. Остани у мени и дај ми снагу да свако своје дело извршим Твојом помоћу!“ Овако треба да се молимо сваког дана. Сваког јутра посветимо себе Богу. Поверимо му све своје планове, да се по његовој божанској мудрости или изврше или не изврше. Посветимо и предајмо Богу сваког дана наш живот, тако ће постати сличан Христовом животу.

Живот у Христу је живот блаженог мира и ведрине. Можда неће увек бити пун радости, али ће се испунити сигурним и сталним поверењем. Наша нада није у нама него у Христу. Наша слабост сјединиће се са његовом јачином, наше незнање са његовом мудрошћу, наша малодушност са његовом снагом и непоколебивошћу. Зато не гледајмо на себе, него на Христа. Мислимо о његовој љубави, о лепоти и савршенству његовог карактера. Христос треба својом неизмермом љубављу, својим самоодрицањем, својом скромношћу, својом чистотом и светошћу да нас покрене на озбиљно размишљање. Ми ћемо се преобразити у његово обличје само ако га волимо, ако се владамо по његовом примеру, ако се потпуно поуздамо у њега.

Христос нам каже: „Будите у мени.“ Ове речи носе у себи мисао о спокојству душе, сигурности и поверењу. Он нас

позива: „Ходите к мени... ја ћу вас одморити.“ (Матеј 11, 28.) Давид изражава исту мисао: „Ослони се на Господа, и чекај га.“ (Пс. 37, 7.) Пророк Исаија нас уверава: „У миру и уздању биће сила ваша.“ (Ис. 30, 15.) Овај мир не састоји се у нераду, јер у Исусовом позиву на мир и у обећању мира налази се и позив на рад: „Узмите јарам мој на себе... па ћете наћи мир.“ (Матеј 11, 29.) Опај који се потпуно ослања на Христа биће и у раду за њега најозбиљнији и најревнији.

[49]

Ако се мислима сувише бавимо собом, удаљујемо се од Христа, извора живота и снаге. Зато сотона стално настоји да нашу пажњу скрепе са Христа, да би прекинуо сваку везу наше душе с њиме. Он се труди да обрати нашу пажњу на земаљске радости, на бриге, тешкоће и невоље живота, на туђе слабости или на наше слабости и сопствене недостатке. Не дајмо се преварити. Многе који су стварно савесни и који желе да живе за Бога он често наводи да се баве својим грешкама и слабостима, и тако одвајајући их од Христа, нада се да ће их победити. Не чинимо себе средиштем својих мисли и не живимо у страху да ли ћемо се спасти. Све то одвраћа душе од Извора снаге. Поверимо своје спасење Богу и уздајмо се у њега. Говоримо о Исусу и мислимо на њега. Нека се наше „ја“ изгуби у њему. Не сумњајмо и не бојмо се. Кажимо са апостолом Павлом: „А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у телу, живим вером Сина Божјега, коме омилех, и предаде себе за мене.“ (Гал. 2, 20.) Будимо у Богу. Он ће сачувати оно што му поверимо. Ако се радо и потпуно предамо у Божје руке, тада ћемо у свему побеђивати Онога ради који нае је љубио.

Кад је Христос примио на себе човечју природу, тако је чврсто везао са собом човечанство кроз своју љубав, да ниједна сила није у стању да разреши ту везу осим наше личне одлуке. Сотона стално покушава свим могућим обманама да нас наведе да раскинемо ову везу, да нас одвији од Христа. Зато морамо да бдимо, да ее боримо и молимо, да нас ништа не заведе да изаберемо другог учитеља, иако имамо туслободу избора. Гледајмо стално на Христа, Он ће нас сачувати. Ако гледамо у њега, бићемо сигурни. Ништа нас неће истргнути из његових руку. Гледајући стално у Господа, „преображавамо се

у то исто обличје из славе у славу, као од Господњега Духа“.
(2. Кор. 3, 18.)

[50]

На овај начин први Христови ученици постали су слични њему. Када су чули његове речи, упознали су колико им је потребна његова помоћ. Они су га тражили, нашли и пошли за њим. Они су били с њиме код куће, за столом, у соби и у пољу. Они су били с њиме као ученици са својим учитељем и примали од њега сваког дана упутства о светој истини. Они су гледали у њега као слуге у свога господара, да би разумели своју дужност. Они ученици били су људи „као и ми“. (Јаков 5, 17.) Они су морали да се боре са грехом као и ми. И њима је била потребна Божја милост да би могли водити свети живот.

Јован, омиљени Исусов ученик, који је био најсличнији Спаситељу, није по својој природи имао племенит карактер. Он је био раније не само охол и славољубив него и напрасит и увредљив! Али када је упознао Христово божанство, упознао је и своје слабости, и то је учинило да постане понизан. Снага и стрпљење, сила и нежност, узвишеност и благост, које је запажао у свакодневном животу Божјег Сина, испунилису његовудушудивљењем љубављу. Из дана у дан његово се срце све више приближавало Христу, док се најпосле његово „ја“ није потпуно изгубило у љубави према Учитељу. Његова охола и честољубива природа ишчезла је, а његово се срце препородило под утицајем Светога Духа. Моћ Христове љубави потпуно је преобразила његове природне склоности. То је био исход везе са Христом. Ако се Христос усели у нас, Он ће изазвати у нама потпуну промену. Христов Дух и његова љубав омекшају срце, душу учине смиреном, а наше мисли и жеље упуте небу и Богу.

Када се Христос узнео на небо, код његових је ученика остало још увек осећање његовог присуства; то је било присуство пуно светлости и љубави. Спаситељ који је ишао, говорио и молио се с њима, који је у њихова срца улио наду и утеху, узнео ее на небо упућујући им вест мира. И док су му небеске чете долазиле у сусрет, они су чули његов глас: „Ево, ја сам с вама у све дане, до свршетка века.“ (Матеј 28, 20.) Он се узнео на небо у људском телу. Они су знади да је Он и пред Божјим престолом остао њихов пријатељ и спаситељ,

да је његова љубав стална и да је остао у најужој вези са човечанством које пати. Он је изнео пред Бога заслугу своје крви и показао му своје прободене руке и ноге као успомену на цену коју је платио за нас. Ученици су знали да се Он узнео на небо да припреми станове за њих. Они су знали да ће се опет вратити да их узме к себи.

Кад су се ученици скупили после вазнесења свога Господа, помолили су се Оцу у Исусово име. Са дубоким поштовањем приклонили су своја колена на молитву и понови- ли су [51] Христово обећање: „Што год заштите у Оца у име моје, даће вам. Досад не искасте ништа у име моје; иштите и примите, да радост ваша буде испуњена.“ (Јован 16, 23. 24.) Они су подигли своје руке у молитви, уверени да је Христос ту, „који умре и васкрсе, који је с десне стране Бо-гу и моли се за нас“. (Римљ. 8, 34.) На дан Духова добили су Помоћника, који је по Христовим речима требало да остане у њима. (Јован 14, 17.) Даље им је рекао: „Боље је за вас да ја идем; јер ако ја не идем, Утешитељ неће доћи к вама; ако ли идем, послаћу га к вама.“ (Јован 16, 7.) Отада је Христос својим Духом стално боравио у срцима својих ученика. Њихова веза с њиме била је приснија неголи раније, када је био телом код њих. Светлост, љубав и снага Христова су их преобразили, те су се људи дивили када су их видели, „а знали су да су били са Исусом“. (Дела 4, 13.)

Христос жели да буде својој деци и данас оно што је био својим првим ученицима. Када је малу групу својих ученика сакупио на последњу молитву, помолио се Оцу овим речима: „Не молим пак само за њих, него и за оне који ме узверују њихове речи ради.“ (Јован 17, 20.)

Исус се молио за нас да будемо једно с њиме, као што је Он једно са својим Оцем. Како је дивно то јединство! О самом себи Спаситељ сведочи: „Син не може ништа чинити сам од себе“ (Јован 5, 19), „него Отац, који стоји у мени, Он твори дела.“ (Јован 14, 10.) Ако Христос станује у нашим срцима, тада ће утицати на нас „да хоћемо и чинимо што му је угодно“. (Филиб. 2, 13.) Ми ћемо радити као што је Он радио, и при томе ћемо показати његов дух. Ако га тако волимо и останемо у њему, тада ћемо „у свему узрасти у Ономе који је глава — Христос“. (Ефес. 4, 15.)

Бог је за цео свемир извор живота, светлости и радости. Из њега излазе благослови и изливају се на сва његова створења, као што из извора излази поток и из сунца светлосни зраци. Свуда где божански живот испуњава људска срца, он ће се изливати у облику љубави и добротинства и на околину.

Спаситељ је налазио своју радост у подизању и спасавању грешних људи. Зато није жалио свој живот, него је умро на крсту и поднео срамоту за нас. И Божји анђели имају задатак да се брину за блаженство других створења. У томе они налазе своје задовољство. Охоли и себични људи сматрали би за понижење да служе онима који су пади у грех или који су по чину и подожају нижи од њих, а то је баш задагак безгрешних анђела. Дух Христове љубави и самопожртвовања испуњава небеса и извор је свих благослова. Тај дух треба да гаје и Христови ученици, и да се види у њиховим делима.

Када Христова љубав испуњава срца, она се не може сакрити, као што се не може сакрити мирис. Њен свети уплив осећају сви с којима долазимо у додир. Христов Дух у срцима можемо упоредити са извором у пустињи, који освежава свакога који му приђе и буди жељу у онима који су близу смрти да се напију воде живота.

Љубав према Исусу Христу показује се у искреној тежњи да радимо, као и Он, на подизању и спасавању човечанства. Она нас гони да волимо и имамо саучешће за сва створења која се налазе под покровитељством небеског Оца.

[53] Спаситељев живот на земљи није био живот одмора и угодности. Он је радио неуморно, озбиљно и са светом рев-ношћу да спасе пали људски род. Од јасала у Витлејему па до крста на Голготи ишао је путем самоодрицања. Он се није плашио тешког посла, напорног пута, бриге и труда. Спаситељ каже о себи: „Син човечји није дошао да му служе, него да служи и да душу своју да у откуп за многе.“ (Матеј 20, 28.)

Ово је био главни циљ његовог живота. Све друго долазило је тек иза овога и било је потчињено овоме. Христос каже да је његово јело и пиће да испуни Божју вољу и сврши његов посао. Он није ништа чинио да би угодио себи или задовољио своје самољубље.

Сви они који су искусили Христову милост биће готови да поднесу сваку жртву да би други, за које је Христос претрпео смрт добили удела у овом небеском дару. Они ће све употребити на то да поправе свет и побољшају живот у свету. Овакав дух је плод стварно обраћеног срца. Чим неко упозна Христа, у његовом се срцу јавља жеља да и другима јави каквог је драгоценог пријатеља нашао у Христу. Таква спасоносна и света истина не може се сакрити у срцу. Ми не можемо ћутати ако смо обучени у Христову правду и испуњени светом радошћу његовог Духа. Ако смо видели и искусили Божју доброту, морамо то саопштити и другима. Ми ћемо, као Филип кад је нашао Спаситеља, позвати и друге да дођу к њему. Покушаћемо да им откријемо привлачну Христову снагу и невидљиве ствари будућег света. Наша највећа жеља биће да идемо Христовим стопама. Ми ћемо осетити потребу да и другима покажемо Јагње „које узео је на се грехе света“. (Јован 1, 29.)

Наше настојање да и другима будемо на благослов донеће и нама лично богате благослове. То је била Божја намера кад нам је поверио једно место у плану спасења. Он је учинио да ми, људи, добијемо удела у његовој божанској природи, а од нас тражи да све примљене благослове донесемо и својим ближњима. Ово је највећа почаст, највећа радост коју је Бог могао пружити људима. Они који на тај начин постају учесници у том делу љубави приближују се своме Створитељу.

Бог је могао вест о спасењу, цело дело своје љубави, поверити небеским анђелима да га они изведу. Он је могао употребити и друга средства да би спровео свој план. Али, у својој бескрајној љубави, Он је хтео да и ми сарађујемо са Христом и анђелима, да бисмо и ми имали удела у благослову, радости и духовном напретку, који произлазе из ове несебичне службе.

Ако страдамо са Христом, ми ћемо се приближити њему. [54]

Свако самопожртвовање за друге јача дух доброте у срцу добротинитеља и доводи га у све ужу везу са Избавитељем света, „који, богат будући, вас ради осиромаша, да се ви његовим сиромаштвом обогатите“. (2. Кор. 8, 9.) Живот ће за нас бити благослов само ако овако изведемо његов план о нама, који је имао пред собом кад нас је створио.

Ако пођеш на посао као Христов ученик да што више душа обратиш њему, тада ћеш осетити потребу за дубљим искуством и бољим познавањем Божјег дела. Тада ћеш бити жедан и гладан правде. Ти ћеш се удубити у проучавање Божјег бића, твоја ће се вера ојачати, а твоја душа окрепити на извору спасења. Искушења и борбе гониће те да проучаваш Божју реч и да се молиш. Ти ћеш расти у милости и познавању Христа и стећи ћеш богата искуства.

Несебичан рад за друге даће ти чврст и постојан карактер, учиниће да будеш пун љубави према другима као што је Христос био, и донеће ти мир и срећу. Твоје срце тежиће тада за нечим узвишенијим. У њему неће бити више места за леност и себичност. Онај који се овако вежба у хришћанској милости развиће се и ојачаће у Божјем делу. У њему ће се развијати јасна духовна свест, стално ће напредовати у вери и стицаће све већа искуства о моћи молитве. Божји Дух радиће у његовом срцу и изазваће — као одјек божанског додира — свете звуке у његовој унутрашњости. Онај који се жртвује у несебичном напору за добро других, тиме осигурава своје сопствено спасење.

Једини пут да растемо у Христовој милости јесте да несебично вршимо посао који нам је Христос поверио, да учинимо све што можемо да бисмо помогли онима којима је потребна наша помоћ и наша потпора. Снага се стиче вежбањем, а делатност је први услов живота. Сви они који желе да очувају свој хришћански живот и приме благослове милости а да сами ништа не раде, слични су ономе који само једе а ништа не ради. Како у телесном, тако и у духовном животу нерад доноси назадак и пропаст. Човек који не жели да употребљава своје удове, ускоро ће изгубити снагу да их уопште употребљава. Тако и хришћанин који не жели

да искористи способности које му је Бог дао, неће расти у Христовој милости нити ће сачувати своју духовну снагу.

Христос је своју цркву одредио да спасава изгубљено човечанство. Њен је задатак да свету објави радосну вест. Хришћанин је дужан да то чини. Свако треба да испуни Спаситељево заповест према својим способностима и приликама које му се за то пружају. Христова љубав која нам је објављена чини нас дужницима према свима онима који је још не познају. Бог нам је дао своју светлост не да је чувамо само за себе, него да допринесемо да обасја све оне који још живе у тами. [55]

Када би Христови следбеници били свесни ове своје дужности, тада би било у незнабожачким земљама на хиљаде оних који објављују вест о спасењу где се сада налази можда само један. Тада би сваки који лично не може да врши овај посао допринео његовом напретку својим средствима и својим молитвама. Тада би се и у хришћанским земљама радило са већом озбиљношћу на спасењу душа.

Ако желимо да радимо за Христа, не морамо ићи међу незнабошце, не морамо оставити ни уски круг свога дома, за који нас везују наше дужности; ми можемо радити онде где се налазимо. За Христа можемо радити у нашој кући, у цркви, у кругу наших пријатеља и познаника, па чак и приликом обављања наших послова.

Наш Спаситељ је провео већи део свога живота на земљи у малој дрводељској радионици у Назарету, где је стрпљиво обављао свој рад. Анђели који су служили Исусу, окруживали су Господара живота док се, непрепознат и непризнат, кретао у друштву радника и сељака. Спаситељ је исто тако верно и савесно испуњавао своју дужност при вршењу свог једноставног посла као и при лечењу болесника и на узбурканим валовима Галилејског Језера. Тако и ми, ма у каквом положају били и ма како једноставне дужности вршили, увек можемо бити са Исусом и сарађивати с њим.

Апостол Павле пише: „Сваки, браћо, у чему је ко позван, у ономе нека остане пред Господом.“ (1. Кор.7,24.) Свако треба свој посао тако да врши да својом верношћу прослави свога Учитеља. Ако је он веран и искрен Христов следбеник, његова

вера ће се показати у свима његовим потхватима, у свему што чини његови ће ближњи видети да њиме управља Христов Дух. Вредни и верни Божји следбеник биће представник Онога који је за време свог земаљског живота ходао по брежуљцима Галилеје. Сваки хришћанин треба тако да утиче својим делима на људе, да гледајући њега славе свога Створитеља и Спаситеља.

[56] Многи се устежу да ставе своје дарове у службу Христу изговарајући се да други имају за то више дара и способности. Они мисле да Божјој служби треба да се посвете само нарочито даровити људи. Многи чак мисле да је Бог тим способностима обдарио само извесну врсту људи, а другима је то ускратио, и, према томе, они не могу имати удела ни у раду нити у награди. О свему овоме нема ни речи у причи коју је Христос непричао о дељењу таланата. По његовим речима домаћин, Бог, дао је сваком свом слуги његов посао.

И при обављању најнижих дужности можемо служити Господу са љубављу. Ако је у нашим срцима Божја љубав, она ће се показати и у нашем животу. Христов миомирис окружиће нас, и наш ће утицај бити на благослов и срећу других.

Не чекајте на ванредне прилике или марочите способности да бисте отпочели рад у Божјем делу. Не брините се о томе шта ће свет мислити о вама. Ваши напори неће бити узалудни ако ваш свакодневни живот сведочи о чистоти и искрености ваше вере, и ако су се други уверили да хоћете радо да им помогнете.

И најмањи и најсиромашнији Исусови ученици могу бити на благослов другима. Можда они и нису свесни да чине добро, па ипак из њих струји река богатих благослова. А плодови њиховог рада видеће се тек на дан великог обрачуна. Они не знају и не осећају да чине нешто велико, нити ее брину за успех свог труда. Они иду мирно својим путем и верно врше посао који им је Бог по својој мудрости доделио. Њихов живот заиста неће бити некористан. У њиховим срцима учвршћује се све више Христов лик. Они раде удружени са Богом већ у овом животу и спремају се за узвишенији рад и непомућену радост у вечном животу.

Бог се служи разним средствима да би нам се открио и довео нас у уску везу са собом. Природа нам непрестано говори о Богу, и отворено срце постаје способно да осети љубав и славу Бога, који се откривају преко његових дела. Пажљиво ухо чује и разуме Божји глас у природи. Зелена поља, горостасно дрвеће, пупољци и цветови, облаци који путују небом, киша, поток који жубори, величанственост неба утичу на наша срца и позивају нас да упознамо Створитеља свих ствари.

Наш Спаситељ уплео је свуда у своје дивне поуке упоређења из природе. Дрвеће, птице, цвеће по долинама, брда, језера и дивно украшени небески свод, као и све прилике и догађајм у обичном животу, повезани су уско са речју истине. Зато се сећамо. Спаситељевих поука и усред брига и патњи земаљског живота.

Божја је воља да његова деца науче да цене његова дела, да налазе задовољство у једноставној и тихој лепоти која украшава наш земаљски стан. Бог воли спољашњу лепоту, али изнад свега воли чистоту и лепоту карактера. Он жели да негујемо чистоту, скромност и племениту лепоту.

Кад бисмо пажљиво посматрали Божја створеља, добили бисмо драгоцене поуке о поуздању у Бога и послушно сти. Почевши од звезда, које путују кроз свемир већ хиљадама година одређеним правцима, па до најситније прашине која лебди у ваздуху — све се покорави Божјој вољи. Створитељ се брине за све и одржава све што је створио. У његовци су рукама безбројни светови свемира, али Он се стара у исто време и о потребама малог врапца, који безбрижно и без страха цвркуће своју једноставну песмицу. Небески О- тац води бригу о човеку кад иде на свој свакодневни рад, кад се моли Богу, кад иде на починак, и јутром кад се буди. Он види богаташа кад се гости у својој палати и сиромаша кад своју дечицу скупља око свог оскудног стола — над сваким бди нежно око небеског

Оца. Ниједна суза није потекла за коју Бог не зна, нема тога смешка који Он није приметио.

Кад бисмо ово веровали, брзо бисмо се ослободили свих узалудних брига. Онда се не бисмо у животу толико пута разочарали, све своје велике и мале брига предали бисмо у руке Онога кога не може збунити мноштво брига нити га може притиснути наш терет. Ми бисмо тада осетили такав душевни мир, какав одавно нисмо имали.

Кад уживамо у лепоти и милини ове земље, сетимо се будућег живота, у коме се неће знати за јад греха и за смрт, и у коме природа неће више носити трагове проклетства. Створимо у машти слику домовине блажених и сетимо се да ће бити много лепша него што је у стању да замисли и најсмелија машта. У разноврсним даровима којима је Бог обдарио природу видимо тек слаби одсјај његове сдаве. У Светом писму пише: „Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човска не дође, оно спреми Бог за оне који га љубе.“ (1. Кор. 2, 9.)

Песници и ботаничари могу о природи много да кажу, али хришћанин са великом радошћу ужива у њеним лепотама, јер он види у њима Божје дело, и у сваком цвету, грму и дрвету види његову љубав. Нико не разуме право значење гора и долина, река и језера, који у њима не види израз Божје љубави према нама људима.

Бог нам говори својим брижљивим старањем и утицајем свога Духа на наше срце. Из нашег обичног живота, из наше околине, као и из разних прилика свакодневног живота, можемо црпсти драгоцене поуке, само ако су наша срца отворена да их приме. Псалмиста описује Божје старање речима: „Пуна је земља доброте Господње.“ (Псалам 33, 5.) А на једном другом месту каже: „Ко је мудар, нека ово запамти и нека позна доброту Господњу.“ (Псалам 107, 43.)

Бог нам говори својом Речју. Из ње упознајемо боље његово биће, његово поступање с људима и његови велико дело спасења. Пред нама су огворене књиге пророка и патријараха и других светих људи из старине. И они су били људи „као и ми“. (Јаков 5, 17.) И они су се борили с разочарањима, били су изложени искушењима, којима су каткад и подлегли, али су се опет дизали и Божјом милошћу одно- сили победу. Ови

[59]

[60]

примери храбре нас у нашим напорима да чинимо правду. Кад читамо о дивним искуствима ових људи, о светлости, љубави и благословима којима су се они раловали, кад читамо о њиховим делима која су чинили кроз поклоњену милост, тада се у нашим срцима пали пламен светог одушевљења, испуњава нас онај Дух који је радио у њима, и у нама се буди жеља да постанемо слични њима, и да, као и они, ходимо с Богом.

Исус вели за књиге Старог завета — а колико то више важи за књиге Новог завета — „оне сведоче за мене“ (Јо ван 5, 39), за Спаситеља — Онога у коме су усредсређене све наше наде у вечни живот. Да, цело Свето писмо говори о Христу. Од првог извештаја о стварању света: „Од онога што је постало ништа није постало без ње“ (Јов. 1, 3), па све до последњег обећања: „Ево ћу доћи скоро“ (Откр. 22, 12), свуда читамо о његовим делима и чујемо његову реч. Ако хоћете да се упознате са Спаситељем, проучавајте Свето писмо.

Испуните своја срца Божјим речима. Оне су као жива вода, која ће угасити вашу жеђ. Оне су живи небески хлеб. Исус каже: „Ако не једете тела Сина човечјега и не пијете крви његове, нећете имати живота у себи.“ (Јован 6, 53.) Даље објашњава: „Речи које вам ја рекох дух су и живот су.“ (Јован 6, 63.) Наше тело се развија и расте од онога што једемо и пијемо. Како у телесном тако и у духовном животу: оно што примамо у себе и о чему размишљамо даје нашем духовном животу снагу и јачину.

Предмет спасења проучавају и анђели. Он ће бити предмет хвалоспева избављених кроз безбројна столећа вечности. Зар он не заслужује да се брижљиво проучава? Неописиво Христово милосрђе и његова љубав, жртва коју је принео за нас, изискује од нас озбиљно и свестрано проучавање. Стога треба што више да размишљамо о личности нашег Спаситеља и Посредника и о његовом задатку да спасе од греха свакога који верује у њега. Ако нашу пажњу посветимо овим небеским стварима, онда ће вера и љубав ојачати, наше молитве биће пријатније Богу, јер ће све више бити прожете вером и љубављу. Наше ће поверење у Исуса расти из дана у дан, наша искуства о његовој дивној моћи, која спасава све оне који му се моле, биће богатија.

[61] Кад посматрамо савршенство нашег Спаситеља, тада се у нама буди жеља за нашим потпуним унутрашњим обновљењем по угледу на његову чистоту. У нама се буди жарка жеља да постанемо слични Ономе кога обожавамо. Што више мислимо о Христу, то ћемо више говорити и другима о њему и објавићемо га свету.

Свето писмо није писано само за учене; напротив, оно је намењено за народ. Велике спасоносне истине изнете су у њему јасно као дап. Нико неће пасти у заблуду и изгубити прави пут осим оних који иду за својим личним мишљењем, уместо за јасно изложеном Божјом вољом.

Што се тиче науке Светог писма, не треба да слушамо шта људи кажу о њој, већ треба сами да испитујемо Божје речи. Ако допустимо да други мисле за нас, изгубићемо сопствену снагу, оштетићемо своје способности. Ако не развијамо наше душевне способности проучавањем драгоцених предмета, оне ће закржљати и на крају нећемо више бити способни да потпуно разумемо Божје речи. Способности нашег ума ће се проширити ако се трудимо да пронађемо везу међу предметима о којима Библија говори, упоређујући стих са стихом и један духовни предмет са другим.

Наш разум развија се најбоље детаљним проучавањем Светога писма. Ниједна друга књига не може да тако оплемени наше мисли, да ојача наше, душевне способности, као што то могу да учине дубоке, оплемењујуће истине Светог писма. Када би се Божја реч проучавала као што треба, онда би се људи одликовали ширином ума, племенитошћу карактера и чврстином намера, који се данас тако ретко налазе.

Од брзог читања Светог писма немамо много користи. Неко може прочитати и цело Свето писмо, па ипак да не схвати његову лепоту и да не разуме његово велико сакривено благо. Темелито проучавање појединих места, док нам њихова садржина не постане потпуно јасна, док не схватимо потпуно план спасења, вреди много више неголи површно читање многих глава без одређеног циља и без намере да нешто научимо. Имајмо своју Библију увек уз себе. Читајмо је кад год нам се пружи прилика за то, покушајмо упамтити извесне

стихове. Чак и путем можемо читати неке одсеке Светог писма и размишљати о њима.

Праву мудрост не можемо докучити без озбиљног проучавања и дубоког истраживања са молитвом. Многи делови Светог писма тако су јаени да је немогуће да се неправилно схвате, али има таквих чији садржај није тако јасан да би се могао одмах разумети. Поједина места се морају упоређивати с другима. Главни услови за правилно разумевање јесу: брижљиво истраживање и предано размишљање, праћено молитвом. Овакво проучавање донеће богату награду. Као што рудар проналази жилу племенитог метала, иако је сакривена дубоко у земљи, тако ће и омај који неуморно истражује скривено благо Божје речи наћи истине од највеће важности. Али за очи немарног читаоца оне ће остати вечито сакривене. Надахнуте Божје речи, ако се приме у срце, биће као струје живе воде.

[62]

Свето писмо не треба никад да проучавамо без молитве. Пре него што га отворимо, треба да се помолимо за помоћ Светога Духа, коју ћемо сигурно добити. Кад је Натанаило дошао код Исуса, Спаситељ је узвикнуо: „Ево правога Израиљца, у ком нема преваре!“ Натанаило запита: „Одакле ме познајеш?“ Исус му одговори: „Пре него што те позва Филип, видео сам те кад си био под смоквом.“ (Јован 1, 47. 48.) Исус ће и нас видети на усамљеном месту молитве, кад га молимо да нам помогне да упознамо праву истину. Анђели из света светлости биће вође оних који понизним срцем моле за Божју помоћ.

Свети Дух узвисује и слави Спаситеља. Он настоји да нас упозори на чистог и праведног Господа Исуса Христа и на спасење које је Он извојевао. Исус каже о Светом Духу: „Јер ће од мога узети, и јавиће вама.“ (Јован 16, 14.) Овај Дух истине је једини прави учитељ, божанске истине. Колико Бог високо цени човечји род види се по томе што је допустио да његов Син умре за наше спасење, и што нам је дао свога Светог Духа за нашег сталног пратиоца и учитеља.

[63] Поглавље 12—МОЛИТВА И ЗАХВАЉИВАЊЕ

Бог нам говори кроз природу, кроз Свето писмо, кроз своје провиђење и кроз дејство Светога Духа. Али ово није довољно; ми морамо да му отворимо наше душе. Да бисмо водили прави духовни живот, морамо ступити у праву везу с нашим небеским Оцем. Ако у својој унутрашњости тежимо Богу и посматрамо и дивимо се његовим делима, његовом милосрђу и његовим благословима, то још увек није доказ да смо с њиме у уској вези. Ако желимо бити у вези са Богом, у свим приликама живота морамо тражити његов савет.

У молитви отварамо своја срца Богу као своме пријатељу не зато што је потребно да му кажемо ко смо и шта нам треба, него зато да га примимо у своја срца. Молитва не чини да Бог сиђе к нама, она нас подиже к Богу.

Христос је учио своје ученике кад је био на земљи како треба да се моле Богу. Он их је упућивао да саопште Богу своје свакодневне потребе и да све своје бриге повере њему. И за нас важи његово обећање да ће услишити наше молитве.

Исус се често молио Богу док је живео међу људима. Спаситељ је примио на себе наше потребе и наше слабости, и Он се усрдно молио свом небеском Оцу за снагу и помоћ да би могао испунити свој задатак. Он нам је у свему пример. Он нам је постао брат у нашим слабостима, „који је у свачему искушан, као и ми“, али је остао безгрешан и победио је свако зло. Он је прошао кроз душевне борбе и патње којима су изложени људи у овом грешном свету. Пошто је био у људском телу, осећао је потребу за молитвом и ценио је. Он се радовао и тешио кад је био у вези са Богом. А кад је Избавитељ људи, Божји Син, осећао потребу за молитвом, колико више ми, слаби и грешни људи, треба да осећамо потребу за искреном и сталном молитвом.

Наш небески Отац чека да на нас излије свој благослов. Захваљујући његовој милости можемо непрестано пити из

извора његове безграничне љубави. Зар није чудновато што се тако мало молимо? Бог је увек приправан да саслуша искрену молитву своје најмање деце, па ипак се устручавамо да му поверимо своје потребе. Шта мисле небески анђели о људима, јадним, немоћним, изложеним искушењима, које Бог тражи у својој бескрајној љубави да их саслуша и да им помогне, кад виде да се они ипак тако мало моле и имају тако мало вере? Анђели се радују што могу да служе Богу и да бораве у његовој близини. Њихова је највећа радост да буду у уској вези са Богом. А деца овога света, којима је божанска помоћ тако потребна, изгледа да су задовољна и без светлости његовог Духа и без везе с њиме.

Тама злога окружује верне који занемарују молитву. Сотонска искушења наводе их на грех зато што не искоришћују дар милости, који им је Бог дао у молитви. Како могу Божја деца да се не моле, кад је молитва кључ у рукама вере који отвара ризнице неба, у којима се чувају неизмерна блага Свемогућега? Без непрекидне молитве и ревног бдења излажемо се опасности да постанемо немарни и да се удаљимо с правога пута. Наш противник стално нам подмеће препреке на путу к престолу милости, да не бисмо усрдном молитвом и озбиљном вером добили снагу и милост од Господа и одупрли се искушењима.

Бог може услишити наше молитве само под извесним условима. Један од првих услова је да осетимо потребу за његовом помоћи. Он је обећао: „Излићу воду на жеднога и потоке на суху земљу.“ (Ис. 44, 3.) Они који су гладни и жедни правде и који искрено траже уску везу са Богом треба чврсто да верују да ће Бог услишити њихове жеље. Али пре но што приме Божји благослов, морају отворити своја срца утицају божанског Духа.

Наша велика потреба је сама доказ који најречитије говори за нас. Али ми морамо тражити Господа, да би Он могао учинити нешто за нас. Он каже: „Иштите, и даће вам се.“ (Матеј 7, 7.) Он, „који свога Сина не поштеде, него га предаде за нас, како дакле да нам с њим све не дарује?“ (Римљ. 8, 32.)

Бог нас неће услишити ако смо у своме срцу неправедни и ако гајимо неки грех. Али, Он увек испуњава молитву

сломљеног срца које се каје. Ако поправимо неправде којих смо свесни, тада ће Бог сигурно услишити наше молитве. Ми не можемо Божју милост задобити својом заслугом. Само Христова заслуга и праведност могу нас спасти од греха; само његова крв може нас очистити од наших безакоња. Ми морамо прихватити Божје услове.

Други услов да молитва буде услишена јесте вера. „Јер онај који хоће да дође к Богу ваља да верује да има Бог и да плаћа онима који га траже.“ (Јевр. 11, 6.) Исус је говорио ученицима: „Све што иштете у својој молитви верујте да ћете примити, и биће вам.“ (Марко 11, 24.) Да ли се управљамо по његовом упутству?

Његова су обећања неограничена, а Онај који их је обећао веран је да их испуни. Ако и не добијемо одмах оно што тражимо, ипак треба да верујемо да Бог чује наше молитве и да ће нам одговорити на њих. Много пута смо у заблуди и кратковиди, па тражимо оно што нам неће бити од користи. Наш небески Отац у својој љубави испуњава наше молитве, дајући нам баш оно што је најбоље за нас; оно што бисмо ми сами желели кад бисмо кроз Светога Духа упознали право стање ствари. Иако нам можда изгледа да наше молитве нису услишене, ипак треба чврсто да верујемо у његово обећање. Време кад ћемо бити услишени сигурно ће доћи, и ми ћемо примити благослов баш онда кад нам буде најпотребнији. Али је велика смелост очекивати да молитва буде услишена баш онако како ми то желимо. Бог је премудар да би погрешно; Он је предобар да би ускратио праведнима оно што им служи на добро. Зато се уздајте чврсто у њега, мада ваше молитве још нису услишене. Поуздајте се чврсто у његово обећање: „Иштите, и даће вам се.“

Наше тешкоће само ће се повећати ако пре него што верујемо, обраћамо пажњу на сумњу и страх, или ако хоћемо да решимо све тајне. Али ако дођемо пред Бога са осећањем наше немоћи и слабости, онакви какви смо; ако понизно и с вером поверимо све што тишти нашу душу њему који зна све најбоље, који познаје сва своја створења и који својом речју и својом вољом управљасвим, Он ће чути наше болије узвике и расветлиће наша срца. Искрена молитва довешће нас у уску

везу са бескрајном мудрошћу. Иако можда у овом тренутку немамо никакавочигледан доказ данас Спаситељволи и има сау- чешћа [66] према нама, ипак је то тако. Можда нећемо осетити његов видљиви додир, па ипак његова рука почива на нама с нежним саучешћем.

Ако тражимо од Бога милост и помоћ, морамо бити прожети љубављу и да смо готови да и сами опраштамо. Како се можемо молити: „Опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим“ (Мат. 6, 12), а да у срцу гајимо непомирљивост? Ако очекујемо да наша молитва буде услишена, морамо и ми на исти начин и у истој мери опраштати другима, као што очекујемо опроштеље наших греха.

Истрајност у молитви је такође један од услова да будемо услишени. Ми се морамо увек молити Богу ако желимо да наша вера ојача и да стекнемо више искуства. „У молитви будите једнако“, пише апостол Павле. (Римљ. 12, 12.) „Да вам се не досади молитва; и стражите у њој са захваљивањем.“ (Кол. 4, 2.) Петар саветује оне који верују: „Будите мудри и трезни у молитвама.“ (1. Петр. 4, 7.) Савет апостола Павла гласи: „У свему молитвом и мољењем са захваљивањем да се јављају Богу искања ваша.“ (Филиб. 4, 6.) Апостол Јуда каже: „А ви, љубазни... молит се Богу Духом Светим и сами себе држите у љубави Божјој.“ (Јуда 20. 21.) Трајна молитва је непрекидна веза душе са Богом. Ома помаже да се живот који излази од Бога улива у наш и враћа се опет Богу у облику чистоте и светости.

Одржавајте везу са Исусом свом вашом снагом. Искористите сваку прилику која вам се пружа за молитву. Они који стварно желе заједницу са Богом долазиће редовно на састанке за молитву, суделоваће у њима са живом жељом да приме што више благослова. Они ће употребити сваку прилику да их обасјају зраци небеске светлости.

Ми морамо да се молимо и у породичном кругу, али не смемо занемарити молитву насамо, тајну молитву, која даје живот нашој души. Немогуће је да духовно напредујемо ако занемарујемо тајну молитву. Није довољно да се молимо само у кругу породице или јавно. Потребно је да наше срце у самоћи и тишини отворимо Божјем оку које све види. Тајну молитву

треба да чује само Бог. Овакве молитве не треба да чује ниједно радознано ухо. Приликом овакве молитве душа је слободна од свих спољашњих утнцаја и узнемиравања. Тихо али усрдно твоја молитва треба да се пење Богу. Благ и трајан утицај извираће од Онога који услишава тајне молитве, и чије су уши отворене на молбе наших срдаца. Тихом и једноставном вером душа одржава ве- зу са Богом и прима зраке божанске светлости, који јој дају јачину и издржљивост у борби против сотоне. Бог је наша снага!

Молимо се насамо, али и при свакодневном раду. Отварајмо често своја срца Богу. Тако је ходио Енох са Богом. Овакве тихе молитве се дижу као скупоцени кâд ка престолу милости. Сотона не може да победи онога чије је срце одано Богу.

Нема времена нити места које би било незгодно за молитву. Ништа нас не може задржати да наша срца не управимо Богу у усрдној молитви. И усред уличне вреве, и при свом обичном раду можемо се молити Богу и тражити његову божанску помоћ. Тако је чинио Немија када је износио своју молбу пред цара Артаксеркса. Уску везу са Богом можемо одржавати на сваком месту и у свакој прилици. Отворимо своја срца и позовимо Исуса: „Доћи и усели се у моје срце као небески гост!“

Ако је атмосфера око нас покварена, не удишимо тај ваздух, већ живимо у чистој атмосфери неба. Ако своје срце управимо Богу у усрдној молитви, онда ћемо онемогућити сваки приступ нечистим жељама и рђавим мислима. Они који су своје срце отворили благослову и помоћи Божјој живеће у атмосфери која је светија од атмосфере ове земље и биће у сталној вези са небом.

Треба да имамо јаснији појам о Христу, потпуније разумевање вечних истина. Потребно је да лепота његове светости испуни срце Божје деце, а то ће се остварити ако се молимо Богу да нам помогне да боље разумемо небеске ствари.

Подигнимо наше душе горе, да Бог може улисти у њих дах небеског живота. Ми можемо тако да живимо пред Богом, да се при сваком изненадном кушању наше мисли обраћају

тако природно Богу као што се цвет окреће према сунчевој светлости.

Поверите Богу све своје бриге, своје радости, потребе, невоље, све што вас притискује и мучи. Ваш терет неће му никад бити тежак; због вас се неће никад уморити. Он, који је избројио власи на вашој глави, није равнодушан према потребама своје деце. „Јер је Господ милостив и смилује се.“ (Јаков 5, 11.) Наш јад и наш вапај дира његово срце. Саопштимо му све што притискује нашу душу. Ништа није тешко за Онога који носи сав свет и управља целим свемиром. Он не пропушта ништа што служи нашем миру. У књизи нашег животног искуства не постоји ниједна тамна страница коју Он не би разумео, нити проблем који Он не би могао да реши. Њему не може измаћи ниједна несрећа која задеси и најмањег између његових следбеника, ниједна брига која их мучи, нити пак радост. Он чује сваку нашу искрену молитву. „Исцељује оне који су скрушена срца и лечи туге њихове.“ (Пс. 147, 3.) Однос између Бога и сваког овог који верује у Бога тако је нежан и искрен, као да је само због њега послао у смрт свог милог Сина.

Исус каже: „Искаћете у име моје, и не велим вам да ћу ја умолити Оца за вас, јер сам Отац има љубав к вама као што ви имате љубав к мени.“ (Јован 16, 26. 27.) А пре тога: „Ја вас изабрах... да што год заиштете у Оца у име моје, да вам да.“ (Јован 15, 16.) Молити се у Исусово име значи више него само споменути његово име на почетку и на свршетку молитве. Ми морамо да се молимо у смислу и духу Исусовом, да верујемо у његова обећања, да се уздамо у његову милост и да чинимо његову вољу.

Бог не тражи од нас да постанемо пустињаци или калуђери и да се сасвим повучемо да бисмо се посветили њему. Наш живот треба да буде сличан Христовом животу: и нама је потребно да будемо насамо са Богом а и да се дружимо са људима. Ко се само моли а ништа не ради, убрзо ће престати да се моли или ће његове молитве постати празна форма. Чим се људи одвоје из друштвеног живота, од дужности и ношења крста једног хришћанина, чим престану да раде за свог Господа и Учитеља, који је тако верно радно за њих, немају више за

што да се моле и губе подстицај за молитву. Њихове молитве постају личне и себичне. Они не могу да се моле за потребе човечанства и подизање Христовог царства.

[69] Много ћемо изгубити ако не искористимо прилику да се сјединимо са вернима да бисмо се охрабрили за службу Го споду. Истине његове Речи изгубиће много од своје јасноће и значења за нас. Божји Дух престаће да просвећује и оживљује наша срца и да их духовно обнавља својим светим упливом. У нашем хришћанском животу много ћемо изгубити због недостатка хришћанског саосећања према другима. Ко живи само за себе не заузима место које му је Бог поверио. Ако се трудимо да одржимо пријатељство са нашим ближњима, ми ћемо се приближити њима и развијаћемо у нама способности и снагу за службу Богу.

Када би хришћани у свом свакодневном животу више говорили о Божјој љубави, о драгоценим истинама нашег спасења, тада би се њихова срца охрабрила, и они би се узајамно тешили и јачали. Ако се сваки дан трудимо да боље упознамо свог небеског Оца и да стекнемо нова искуства о његовој милости, тада ће се у нама пробудити жеља да више говоримо о његовој љубави. Ако овако радимо, наша срца ће се одушевити и охрабрити. Кад бисмо више мислили на Исуса и говорили о њему, више бисмо осећали његово присуство.

Кад бисмо само толико пута мислили на Бога колико имамо доказа о његовој милости према нама, наше би мисли биле увек управљене на њега; налазили бисмо задовољство да говоримо о њему и да га слаavimo. Ми радо говоримо о пролазним стварима, јер нас занимају. Такође говоримо често и о својим пријатељима, јер их волимо. Наше радости и наше бриге уско су везане са њиховима. Али много више узрока имамо да Бога већма волимо од наших земаљских пријатеља. За нас би требало да је природније да се у мислима највише бавимо њиме, да говоримо о његовој доброту и да слаavimo његову моћ. Богати дарови које нам Он даје не би требало да у толикој мери заузму наше мисли и нашу љубав, да нам за Бога не преостане времена за размишљање. Они би, напротив, требало да нас сваки дан упућују на нашег небеског Доброчинитеља и да нас вежу с њиме везама љубави и захвалности. Ми се

сувише бавимо земаљским стварима. Подигнимо своје очи ка отвореним вратима небеске светиње, где ћемо видети светлост Божје славе која се одражава на Христовом лицу, који „може увек спасти оне који кроза њ долазе к Богу“. (Јевр. 7, 25.)

Хвалимо и славимо Господа „за милост његову и за чудеса његова ради синова људских“. (Пс. 107, 8.) Наша побожност не сме да се састоји само у молбама и примању, наше мисли не треба да буду управљене само на наше потребе, него треба да се сећамо и оних добротина која при-
мамо. Ми се [70] никад не молимо сувише, али смо сувише штедљиви у својим захваљивањима. Сваког дана Бог нам даје дарове милости, па ипак како му мало захваљујемо, како га мало хвалимо и славимо за оно што нам је учинио.

Бог је у старо време дао Израиљцима ова упутства за службу: „И једите онде пред Господом Богом својим, и веселите се ви и породице ваше свачим, за што се прихватите руком својом, чиме те благослови Господ Бог твој.“ (5.Мојс. 12, 7.) Оно што чинимо на славу и хвалу Божју треба да чинимо радосним срцем, са песмом и захвалношћу, а не жалосно и нерадо.

Наш Бог је љубазан и милосрдан Отац. Наше служење њему не би требало да нам је тешко, већ да нас чини радосним. Бог неће бити немилостив према својој деци, за коју је предвидео тако дивно спасење. Он је њихов најбољи пријатељ, и ако му служе, могу очекивати од њега утеху и благослов, што ће њихова срца испунити радошћу и љубављу. Божја је воља да сви који му служе налазе утеху у тој служби и да у њој осећају више радости неголи терета. Он жели да они који долазе да му се поклоне понесу собом драгоцену уверење о његовом старању и љубави. Тако би се оснажили за свој свакодневни посао и, надахнути његовом милошћу, у свему поступали поштено и савесно.

Приближимо се Христовом крсту. Христос разапет треба да буде предмет нашег размишљања, наших разговора, наше најсветије радости. Увек треба да смо свесни Божјих благослова. Кад упознамо његову неизмерну љубав, онда треба радо да поверимо све оној руци која је нас ради била прикована на крст.

Наша се срца прибдижују небу на крилима молитве. Небески становници славе Бога са песмама и музичким инструментима, а кад му и ми захваљујемо од срца, онда наша сдужба постаје слична служби небеских чета. „Онај мене поштује који припоси хвалу на жртву“ (Пс. 50, 23), каже Господ. Изиђимо еви пред свога Створитеља са поштовањем и радошћу, са „захваљивањем и певањем“. (Ис. 51, 3.)

Поглавље 13—ШТА ЋЕМО СА СУМЊОМ?

[71]

Многе хришћане, особито оне који су млади у вери, узнемирава с времена на време нека сумња. У Светом писму има ствари које су за њих неразумљиве и тамне, и сотона управо то употребљава да поколеба њихову веру у Свето писмо као у објављену Божју реч. Они говоре: „Како да нађем прави пут? Ако је Свето писмо заиста Божја реч, како да се ослободим ових сумњи?“

Бог не тражи од нас да верујемо нешто а да нам не да доказе за наше веровање. Његово биће, његов карактер, истинитост његове Речи потврђени су доказима који апелују на наш разум, а таквих доказа има много. Али Бог није искључио могућност сумње. Наша вера мора да се оснива на унутрашњем сведочанству, а не на спољашњим доказима. Они који су склони да сумњају наћи ће за то прилике, док они који искрено траже истину наћи ће довољно доказа на које се њихова вера може да ослони.

Немогуће је да један човек разуме потпуно дела и карактер Бескочног. Божје свето биће остаће обавијено тајанственошћу и за најоштрији ум и за најобразованијег човека. „Мислиш ли ти тајне Божје прозрети, или до савршеног знања Свемоћног допрети? Оно је као небо високо; па шта би ти учинио? Дубље је од шеола, па шта можеш знати?“ (О Јову 11,7. 8.)

Апостол Павле узвикује: „О дубино богатства, мудрости и знања Божјега! Како су неиспитљиви судови његови и неистражљиви путеви његови!“ (Римљ. 11, 33.) Иако се каже: „Облак је и мрак око њега“, ипак су „благост и правда темељи престола његовог.“ (Псалам 97, 2.) Оно што Бог чини с нама можемо утолико да разумемо уколико можемо да схватимо његову бесконачну љубав и његово милосрђе у вези с његовом свемоћи. Од његових намера можемо да разумемо толико колико је то добро за нас. Зато треба спокојно да се предамо у

[72]

руке Свемоћнога и да се поверимо његовом срцу које је пуно љубави.

Божја реч и Божји карактер стављају нас пред тајне које ми, смртна бића, нећемо никад потпуно разумети. Појава греха на свету, Христово утеловљење, новорођење, васкрсење и многе друге ствари које нам износи Свето писмо, одвише су дубоке тајне да би их човечји разум могао објаснити или потпуно схватити. Немамо узрока да сумњамо у његову Реч зато што не можемо да разумемо тајне његовог провиђења. У обичном животу окружавају нас сваки дан тајне које не можемо докучити. Најобичније животне појаве су загонетке које ни најмудрији мислилац не може да одгонетне. Свуда се дешавају чуда која својим разумом не можемо схватити. Зар да се онда чудимо што и у духовном свету има тајни, које не можемо докучити? Тешкоћа се састоји само у томе што је човечји разум слаб и ограничен. Бог нам је у Светом писму дао довољно доказа о свом божанству, а ми не треба да сумњамо у његову Реч зато што не разумемо све тајне његовог провиђења.

И апостол Петар каже да у Светом писму има места, „у којима су и неке тачке које се тешко разумеју, а чији смисао ненаучени и неутврђени изврћу... на своју погибао“. (2. Пстр. 3, 16.) Ове тачке узели су они који сумњају као доказе против Божје речи; али, то су, напротив, јаки докази о божанском пореклу Светог писма. Кад би нам Свето писмо износило само оно што можемо лако да разумемо, кад би несавршени људски разум могао да схвати његову величину и величанство, онда оно не би више имало непобитне доказе о свом божанском пореклу. Управо та величанственост и недокучивост појединих истина које оно садржи доказују нам да је Свето писмо заиста Божја реч.

Библија открива небеске истине тако једноставно и потребе и жеље људског срца тако савршено, да јој се диве и чуде и највећи духови, а понизне и неуке оспособљава да нађу пут спасења. Ове једноставне истине баве се предметњама који су тако дубоки и тако недокучиви и за најобразованије људе, да их можемо примити само зато што их говори Бог. План спасења је тако јасан да свако може разумети које кораке треба да учини у покајању пред Богом и у вери у Господа

Исуса Христа да би нашао спасење. Али под овим јасним истинама сакривене су тајне које обавијају његову славу — тајне, које не може докучити човеков дух али које искреног истраживача истине испуњавају дивљењем и вером. И тако, што више проучава Свето писмо, све се више уверава да је оно Божја реч, и да човечји разум мора дубоко да се поклони пред величанственошћу божанског откривења. [73]

Тиме што увиђамо да не можемо потпуно разумети велике истине Светог писма, признајемо да ограничени човечји разум није способан да схвати Бесконечног; признајемо да ми, људи, не можемо схватити намере Свемоћнога.

Многи сумњивци и неверници одбацују Божју реч зато што не могу да докуче све њене тајне. Чак ни они који верују у божанско порекло Светог писма нису изван ове опасности. Апостол Павле каже: „Пазите, браћо, да не буде у коме од вас срце зло и неверно, да одступи од Бога живог.“ (Јевр. 3, 12.) Сасвим је оправдано да се пажљиво проучавају науке Светог писма и истражују „дубине Божје“ (1. Кор. 2, 10) онолико колико су нам откривене у Светом писму. Ако је „оно што је тајно, Господа Бога нашега“, „објављено је наше“. (5. Мојс. 29, 29.) Али сотона се труди да помути нашу способност расуђивања. Проучаваљу библијских истина придружује се извесна охолост, која се испољава у нестрпљивости и обесхрабрењу чим се појави нешто што се не може протумачити на задовољавајући начин. За многе је понижење што не могу да разумеју све истине Светог писма. Они не желе да чекају да им сам Бог открије те тајне. Они мисле да могу својим ограниченим разумом да схвате дубине Божје, и кад то не успеју, поричу божанско надахнуће Светог писма. Истина, постоје многе теорије и популарне науке које тврде да потичу од Библије, али тамо не налазе никакав ослонац, чак су у супротности са садржином њених надахнутих страна. Ово је збунило многе и навело их на сумњу. Али за то није крива Божја реч, него су криви људи који су је изврнули.

Кад би било могуће људским створењима да потпуно схвате Божје биће и разумеју његова дела, тада не би више имали да открију никакве истине, не би имали шта да проучавају, њихов разум и њихова осећања не би се више развијали. Бог више

не би био узвишено биће, а човек би постигао врхунац знања, те не би више напредовао. Захвалимо Богу што то није тако. [74] Бог је бесконачан; у њему је сакривено „све благо мудрости и разума“. (Кол. 2, 3.) Људи неће никад моћи да исцрпу благо његове мудрости, љубави и моћи.

Бог жели да већ у овом животу открије својој деци што боље своје истине. За то постоји само један начин. Божју реч можемо разумети једино помоћу Светога Духа, којим је надахнута. „Божје ствари нико не зна осим Духа Божјега.“ „Јер Дух све испитује, па и дубине Божје.“ (1. Кор. 2,11. 10.) Спаситељ је обећао својим ученицима и следбеницима: „Али кад дође Он, Дух истине, упутиће вас ма сваку истину... јер ће од мојега узети и јавиће вама.“ (Јован 16, 13. 14.)

Бог жели да човек размишља. Проучавање Светога писма оплемениће и развиће његове способности више негоди иједно друго проучавање. Ипак, чувајмо се да не почнемо обожавати људски ум, који је несавршен и ограничен. Ако желимо да разумемо истине Светог писма, морамо да имамо веру малог детета, да будемо спремни да учимо и да молимо за помоћ Светог Духа. Осећање Божје моћи и мудрости, а наше немоћи и неспособности да схватимо његову величину, треба да нас учини понизнима и да нас подстакне да његову Реч отварамо са истим страхопоштовањем, са којим додазимо пред његово лице. Кад би људи истраживали Свето писмо на овај начин, онда би у њему нашли разум који надвисује људски разум, и тада би се срцем и умом поклонили пред великим ЈА САМ.

Многе ствари које су на изглед тешке и тајанствене, постаће јасне и једноставне за оне који их проучавају на овај начин. Али без помоћи Светог Духа бићемо увек у опасности да изврнемо речи Светога писма или их погрешно тумачимо. Многи читају Свето писмо без икакве користи, па чак и на своју пропаст. Ако Свето писмо отварамо без страхопоштовања и молитве, ако наше мисли и осећања нису управљени на Бога или нису у складу с Божјом вољом, онда ће наш разум ускоро помутити сумња; и само проучавање Светога писма ојачаће ту сумњу! Тада ће сотона утицати на наше мисли и улиће у нас своје предрасуде. Докле год људи у речима и делима не теже за тим да живе у сагласности с Божјом вољом, биће у опасности

— па ма како образовани били — да погрешно разумеју речи Светог писма; стога нико не може да се ослони на њихова разлагања. Никад нећемо правилно разумети Свето писмо ако га проучавамо заго да бисмо у њему нашли противуречности. Таквим проучавањем наћи ћемо повод за сумњу и неверство и тамо где је све јасно и једноставно.

Ма какав изговор нашли, прави узрок сумње је у највише случајева љубав према греху. Нашем охолом срцу нису пријатна учења и забране Светог писма. А они који не испуњавају његове заповести брзо су приправни да посумљају у његово божанско порекло. Да бисмо упознали истину, потребно је да искрено тежимо за њом и да смо вољни да јој будемо послушни. Они који тако проучавају Свето писмо наћи ће у њему довољно доказа да је оно Божја реч, и разумеће истине које ће их избавити и припремити за спасење. [75]

Исус је рекао: „Ко хоће његову вољу вршити, разумеће да ли је ова наука од Бога или ја сам од себе говорим.“ (Јован 7, 17.) У место да сумњамо у оно што не разумемо, треба да идемо за светлошћу која већ обасјава нашу стазу; тада ћемо примити већу светлост. Милошћу Исуса Христа прихватимо све дужности које су нам јасно откривене, и ми ћемо бити способни да разумемо и испунимо и оне дужности, у које сада још сумњамо.

Постоји један доказ приступачан како за учене тако и за необразоване. То је доказ искуства. Бог нас позива да сами искусимо истинитост његових речи и његових обећања. Тај позив гласи: „Испитајте и видите колико је Господ добар.“ (Псалам 34, 8.) Уместо да се ослањамо на речи других, треба сами да испитујемо. Бог каже: „Иштите и примићете.“ (Јован 16, 24.) Његова обећања ће се испунити. Никад она нису изневерила нити ће изневерити. Ако се приближимо Исусу и радујемо се његовој савршеној љубави, тада ће нестати наше сумње и ишчезнуће наша душевна тама пред светлошћу његовог присуства.

Апостол Павле каже да нас је Бог „избавио од власти таме и преместио нас у царство Сина љубави своје“. (Кол. 1, 13.) Ко год је прешао из смрти у живот, „потврдио је да је Бог истинит“. (Јован 3, 33.) Он може да каже: „Потребна ми је била помоћ,

и нашао сам је у Исусу. Он се стара о свим мојим потребама. Он је заситио моју гладну душу. Свето писмо је сада за мене откривење Исуса Христа. Питате ме, зашто верујем у Исуса? Зато што је Он за мене небески Спаситељ. Зашто верујем у Свето писмо? Зато што ми кроз њега говори Божји глас.“ Сами у себи ми тада имамо сведочанство да је Библија истина и да је Исус Божји Син. Ми знамо да нисмо прихватили мудро измишљене приче.

[76] Апостол Петар опомиње верне да напредују „у милости и у познању Господа нашега и Спаситеља Исуса Христа“. (2. Петр. 3, 18.) Уколико Божја деца расту у милости, утолико јасније и боље разумеју Божју реч; у њеним светим истинама откривају нове лепоте и нове видике. Ово је било искуство Божје деце свих времена, и то ће бити њихово искуство до краја. „А пут је праведнички као светло видело, ко је све већма светли док не буде прави дан.“ (Приче 4, 18.)

Вером, гледајући у будућност, можемо унапред да се радујемо времену када ћемо се — по Божјем обећању — стално интелектуално развијати. Тада ће се наше људске способности сјединити са божанском мудрошћу, и све наше душевне снаге биће у директној вези са Извором светлости. Можемо се радовати што ће нам Бог у својој мудрости објаснити све што нам је овде било нејасно и што ћемо разумети све тешке стварн које овде нисмо разумели. У чему данас наш ограничени разум види само несклад и бесциљност, тада ћемо видети најсавршенији и најдивнији склад. „Тако сад видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу; сад познајем нешто, а онда ћу познати као што сам познат“. (1. Кор. 13, 12.)

Божја деца су позвана да буду представници Исуса Христа, да свету открију Спаситељеву доброту и милост. Као што нам је Исус открио карактер небеског Оца, тако треба и ми да откријемо Исуса онима који не познају његову нежну и милостиву љубав. „Као што си ти мене послао у свет“, каже Исус, „и ја њих послах у свет.“ „Ја у њима, и ти у мени... да позна свет да си ме ти послао.“ (Јован 17, 18. 23.) Апостол Павле каже Исусовим ученицима: „Који сте се показали да сте посланица Христова... коју познају и читају сви људи.“ (2. Кор. 3, 3. 2.) У сваком свом детету шаље Исус посланицу овом свету. Ако сте његови следбеници, онда сте посланица коју Он шаље породици, граду и улици у којој живите. Кроз вас Исус жели да говори срцима оних који га још не познају. Можда они не читају Свето писмо, не чују глас који им говори са сваке његове странице, можда не виде Божју љубав у његовим делима; али, ако сте ви прави Исусови представници, можда ће кроз вас упознати Христову доброту, и тако ће га заволети и почети да му служе.

Прави хришћани су као светионици који осветљавају пут према небу. Они треба да обасјају свет светлошћу коју добијају од Христа. Њихов живот и њихов карактер треба да помогне свету да добије прави појам о Христу и његовој узвишеној служби.

Ако га верно представљамо, онда верно приказујемо и његову стварну службу. Хришћани који су жалосни и узнемирени, који се туже и гунђају дају свету рђав појам о Богу и хришћанском животу. Они остављају утисак да Бог не воли да су његова деца срећна, и према томе лажно приказују небеског Оца.

Сотона се радује кад може да обесхрабри хришћане и да их доведе до неверства и очајања. Он је весео кад види да нам недостаје поверење у Бога и да сумњамо у његову моћ и жељу

да нас спасе. Он жели да мислимо да ће нам Божје старање нашкодити. Он настоји да нам покаже Бога као онога који нема милости и сажалења. Он изврће чињенице и испуњава наше мисли лажним представама о Богу. А ми уместо да примимо истину о нашем небеском Оцу, често размишљамо о сотониним лажним приказивањима и срамотимо Бога нашим неповерењем и гунђањем. Сотона покушава да хришћански живот прикаже као живот жалости, јада и тешкоћа. Ако хришћанин и сам гледа на хришћанство овако, онда само подупире сотонске обмане.

Многи људи баве се стално својим погрешкама, слабостима и разочарањима, и зато су њихова срца жалосна и обесхрабрена. Пре много година једна госпођа ми је писала и молила ме да је охрабрим. Следеће ноћи саљала сам како се шетам кроз један врт. Власник врта водио ме је кроз њега. Ја сам успут брала цвеће и уживала у његовој лепоти и мирису. Тада ми је приступила госпођа која ми је послала писмо и стално ме упозоравала на трње које јој је сметало при ходу. Она је очајавала због тога. Уместо да иде правим путем и да иде за вођом, она је скренула са стазе и лутала међу трњем. „Како је то жалосно“, узвикнула је она, „што је овај дивни врт пун трња!“ Вођа јој на то одговори: „Не бави се трњем, које може само да те убоде, него бери руже, љиљане и каранфиле!“

Зар нисте никад имали у вашем животу ведрих дана? Зар нисте доживели дивне тренутке када су ваша срца треперила од радости под утицајем Светога Духа? Ако се осврнете на ваш живот, зар нећете наћи радосних успомена? Божја обећања, то цвеће дивног мириса, не расте ли уз вашу животну стазу? Нека његова лепота и пријатан мирис испуни радошћу ваша срца.

Трње може само да вас убоде и да вам проузрокује бол; а ако га сакупљате и пружате и другима, онда не само што одбацујете Божју доброту него и друге удаљујете од стазе вечног живота.

Није мудро да скупљате непријатна сећања из живота неправде и разочарања, и да о њима размишљате и говорите, да се тужите на њих док се потпуно не обесхрабрите. Обесхрабрена душа је огжољена тамом; она изгоми Божју светлост из свога срца и баца тамну сенку на пут других.

светлим тренуцима. Скупимо ове доказе Божје љубави, да бисмо могли стално да их гледамо пред собом. Ово су предмети о којима Бог жели да размишљамо: како је Божји Син напустио престо свога Оца и како је постао Богочовек, да би нас спасао од сотонске моћи; његова победа коју је извојевао ради нас, која нам је отворила небо и дозволила нам да бацимо свој поглед у царство божанске славе; спасење грешног човечанства из пропасти у коју га је грех бацио и успостављане везе између њега и вечног Бога; како су верни победоносно издржали искушења вером у Спаситеља и уздигли се до Божјег престола, обучени у Христову правду.

Ми жалостимо и омаловажавамо Светога Духа кад сумњамо у Божју љубав и не верујемо у његова обећања. Како ће се осећати мајка чија се деца туже на њу и мисле да им она не жели добро мада је цео свој живот провела у настојању да усрећи своју децу и пружи им сваку угодност? Зар деца која сумњају у љубав своје мајке неће тиме сломити њено срце? Како би се осећао отац чија би деца овако поступала с њиме? Шта ће мислити о нама наш небески Отац ако сумњамо у његову љубав, која га је нагнала да жртвује свога јединородног Сина да бисмо ми добили живот вечни? О овоме апостол пише: „Који, дакле, свога Сина не поштеде, него га предаде за све нас, како, дакле, да нам с њим све не дарује?“ (Ри.м. 8, 32.) Па ипак, колико њих кажу, ако не речима, својим делима: „Бог то није учинио за мене. Он можда воли друге, али не мене.“

Овакве су мисли штетне по вашу душу, јер свака реч сумње коју изговарате пружа прилику сотони да вас куша, да учврсти сумњу у вама и да удаљи од вас Божје анђеле, који треба да вам служе. Ако вас сотона куша, не изговорите ниједну реч сумње или неверства. Ако слушате његова дошаптавања, ваше душе ће се испунити сумњом и бунтовничким мислима. Ако изразите ваша осећања, онда ће свака сумња коју изговорите утицати поново не само на вас не-го ће као семе изникнути у срцима других, пустиће корена и донеће зле плодове. Тако ће бити немогуће да се спречи разорни утицај ваших речи. Ви ћете се можда временом ослободити сотонских искушења и замки, али други затровани вашим злим утицајем, можда се никад неће моћи ослободити неверства које су ваше речи

изазвале код њих. Колико је важно да говоримо само оно што даје духовну снагу и живот!

[80] Анђели пазе и слушају како приказујете свету вашег небеског Учитеља. Предмет ваших разговора нека буде ваш Заступник пред Оцем. Кад се поздрављате са својим пријатељима, нека вам је на уснама и у срцу хваљење Бога. То ће и њихове мисли упутити на Исуса.

Сваки мора да издржи кушања, да претрпи болове и да се успротиви тешким искушењима. Не говорите о вашим тешкоћама смртним људима, него их у молитви изнесите Богу. Поставите себи начело да никад не изговорите ниједну реч сумње или обесхрабреља. Ви можете да развеселите живот ваших ближњих и да их подупрете у њиховим племенитим настојањима ако ваше речи изражавају наду и свето поверење.

Многе храбре душе притиснуте су тешким искушењима и налазе се у опасности да подлегну у борби са собом и сотонском моћи. Не обесхрабрите их у њиховој жестокој борби, него им упутите речи које ће их ојачати и охрабрити. Ако радите овако, из вас ће зрачити Христова светлост; „јер ниједан од вас не живи себи“. (Рим. 14, 7.) Наш утицај, којег ми нисмо свесни, или ће утврдити и охрабрити друге, или ће их пак обесхрабрити и удаљити од Христа и његове истине.

Многи људи имају погрешан појам о Христовом животу и карактеру. Они су мишљења да је њему недостајало тоpline и ведрине, и да је био озбиљан, строг и тмуран. У многим случајевима због тако мрачних слика помути се цео појам о хришћанству.

Често се говори о томе да је Исус плакао, ади да није познато да се икад смешио. Заиста је наш Спаситељ био човек бола; јад и туга нису му били непознати, јер је његово срце било отворено за све патње човечанства. Ади, иако је његов живот био живот самоодрицања, болова и брига, ипак Он није био клонуо духом. На његовом лицу није се видела туга или зловоља, оио је било увек ведро и спокојно. Његово срце било је извор живота. Ко год би дошао к њему, добијао је мир, спокојство, радост и блаженство. Наш Спаситељ био је потпуно озбиљан, али никад натмурен иди мрзовољан.

Живот оних који узимају Христа за пример биће испуњен озбиљним намерама; они ће разумети потпуно своје личне одговорности. Лакомислености ће нестати; неће више бити речи о необузданој веселости и непристојним шалама. Хришћанска вера даје животу бескрајно спокојство. Она не гаси пламен радости, не одузима добро расположење, неразгони са лица ведри осмех. Христос није дошао међу људе да му служе, него да им Он служи; и ако је његова љубав у нашим срцима, владаћемо се по његовом примеру.

[81]

Докле год будемо мислили на нељубазне и неправедне поступке других људи према нама, немогуће ће нам бити да их тако волимо као што је Христос волео нас. Ако је пак у нашим срцима дивна Христова љубав и милосрђе, то ће се излити и на друге. Ми треба да се волимо и поштујемо међусобно, без обзира на очевидне погрешке и недостатке. Ми морамо да смо понизни и да се не уздамо у себе, да сносимо стрпљиво недостатке других. То ће искоренити сваку себичност и учиниће да будемо племенити и великодушни.

Псалмиста каже: „Уздај се у Господа и твори добро; тада ћеш живети мирно на земљи и хранићеш истину.“ (Пс. 37, 3.) Уздајте се у Господа! Сваки дан има своја искушења, своје бриге и тешкоће. Како смо брзо готови да причамо о њима кад сусретнемо своје пријатеље! Колико нам се туђих брига наметне гако; колико непотребних страхаота наиђу на нас; колико нас пута притисне терет наших брига те мислимо да немамо више милостивог и љубазног Спаситеља, који је увек готов да услиши наше молитве и да нам у свако доба, у свакој непољи притекне у помоћ.

Има људи који живе у вечитом страху и стварају себи непотребне бриге. Сваки дам имају јасне доказе Божје љубави, радују се даровима његовог очинског старања, али не обраћају довољну пажњу на сва добра. Они стално мисле на непријатне ствари и плаше се њиховог доласка. А кад наиђу стварне тешкоће, онда их и најмања непријатност тако заслепи да не виде многа добра, за која би требало да захвале Богу. Уместо да их невоље привуку Богу, једином мзвору помоћи, они дозвољавају да их оне удаље од њега, јер ове патње изазивају код њих немир и зловољу.

Чинимо ли, дакле, добро ако живимо у оваквој невери? Зашто смо тако неблагодарни и неповерљиви? Исус је наш пријатељ; цело се небо стара о нама. Не треба да допустимо да нас свакодневне невоље и тешкоће узнемире и помраче наше чело. Допустимо ли то, онда ће ее увек наћи нешто што ће нас само тиштити и загорчавати наш живот, али нам неће помоћи да носимо наше терете.

Ако вас снађу тешкоће у послу, ако вам се будућност чини тамна и неизвесна, ако вам прете губици — не клоните ипак. [82] Поверите Богу све своје бриге, останите мирни и радосни. Молите се Богу да вас умудри и упути, да бисте своје послове могли обављати како треба и да тако избегнете губитке и несрећу. Чините све са своје стране да бисте постигли добре резултате. Исус је обећао помоћ, коју ће додати вашим напорима. Ако чините све што можете, ослањајући се на свог небеског Помоћника, онда ћете моћи мирно гледати у будућност.

Божја воља није да његова деца живе оптерећена бригаама. Али Он нас не заварава. Он нам не каже: „Не бојте се; на вашем животном путу нема никаквих опасности.“ Он зна да нас очекују искушења и опасности, и Он је искрен према нама. Он нема намеру да нас извуче из света који је пун греха и зла, већ нам пружа сигурну помоћ. Исус се моли Оцу за своје ученике: „Не молим те да их узмеш са света, него да их сачуваш од зла.“ (Јован 17, 15.) А њима каже: „У свету ћете имати невољу; ади не бојте се, јер ја надвладах свет.“ (Јован 16, 33.)

У својој проповеди на гори Христос је упутио ученике у то колико је потребно да се уздају једино у Бога. Ови савети одређени су да охрабре Божју децу свих векова, и таке су они и нама дати за утеху и поуку. Спаситељ скреће пажњу својих ученика на птице под небом, које својим песмама и цвркутом испуњавају ваздушни простор, не бринући се о својим потребама. Оне „не сеју и не жању“, па ипак се њихов ведикодушни Створитељ брине за све њихове потребе. Спаситељ нас пита: „Нисте ли ви много претежнији од њих?“ (Матеј 6, 26.) Узвишени Старатељ људи и животиња отвара своју руку и одржава сва своја створења. Он се брине чак и за

птице под небом. Истина, Он им не меће храну у кљун, али им пружа оно што им је потребно. Птице морају саме да скупљају зрневље које Он распе за њих; оне морају саме да праве своја гнезда и да хране своје младе. Али оне иду са хвалопојем на тај посао, јер „Отац ваш небески храни их“. „Зар ви нисте много претежнији од њих?“ Зар ви као разумна, духовна створења немате већу вредност од птица? Зар се неће Створитељ нашег бића, Одржавалац нашег живота, који нас је створио по своме обличју, старати и за на-ше потребе ако му их поверимо?

Христос је скренуо пажљу својих ученика на цвеће које расте и цвета у пољу, које је тако раскошно у својој једноставној лепоти, коју му је небески Отац дао као израз своје љубави према нама људима. Он им је рекао: „Погледајте љиљане у пољу како расту!“ (Матеј 6, 28.) Лепота и скромност овог цвета надмашују Соломунов сјај. Најскупоценије одело, које је у стању да створи највештија човечја рука не може се упоредити са природном дражи и раскошном лепотом цвећа које је Бог створио. Потом Исус пита: „А кад траву у пољу, која данас јест, а сутра се у нећ баца, Бог тако одева, акамоли вас, маловерни?“ (Матеј 6, 30.) Када Бог, савршени Уметник, даје обичном цвету, који увене у току једног дана, његове нежне и разнолике боје, зар се неће још већма бринути за оне које је створио по свом обличју? Овом поуком Христос кори све оне чија су неверна срца испуњена страхом, бригама и сумњама.

[83]

Створитељ жели да су његови синови и кћери срећни, спокојни и послушни. Исус каже: „Мир вам остављам, мир свој дајем вам... да се не плаши срце ваше и да се не боји.“ (Јован 14, 27.) На другом месту каже: „Ово вам казах да радост моја у вама остане и радост ваша се испуни.“ (Јован 15, 11.)

Срећа коју тражимо из себичних побуда, која је изван пута наших дужности, нестална је, превртљива и пролазна; она брзо нестаје, а за собом оставља у души осећање самоће и бола. Напротив, служба Богу доноси радост и потпуно задовољство. Хришћанин не иде несигурним стазама, он није изложен узалудним патњама и разочарањима. Иако не уживамо у задовољствима овога живота, можемо бити радосни кад гледамо на оно што нас чека у будућности.

Већ овде на земљи хришћанин може да се радује што је у вези са Христом; он види изразе његове љубави и осећа његово присуство, које га теши. Сваки корак у животу доводи нас у ужу везу са Исусом, пружа нам дубље искуство о његовој љубави и приближује нас дивној домовини мира. Зато не одбацимо наше уздање у Бога, него учинимо да данас буде чвршће него икада раније. „Довде нам Господ поможе“ (1. Сам. 7, 12), а Он ће нам помагати и до краја. Погледајмо на величанствене споменике који стоје као сведоци онога што је Спаситељ учинио, да би нас утешио и истргао из руку противника. Сећајмо се многих доказа милости којима нас је Бог обасуо, суза које је Он обрисао, болова које је стишао, тешкоћа које је отклонио, страха који је отерао, потреба које је подмирио, добротинастава којима нас је обасуо. Охрабримо се тако и учврстимо да сусретнемо све оно што нам још предстоји на нашем путу.

[84] У борби која је пред нама морамо да очекујемо нове окршаје, али и на њих можемо гледати као и на оне што су за нама, и рећи: „Довде нам Господ поможе“, јер Он каже: „Докле трају дани твоји, трајаће снага твоја.“ (5. Мојс. 33, 25.) Искушења која имамо да издржимо неће превазићи нашу снагу. Радимо стога храбро онде где мас је Спаситељ, поставио и верујмо да ћемо у свим искушењима добити снагу која нам је потребна.

Ускоро ће се небеска врата отворити широм Божјој деци, а до њихових ушију допреће као најлепша музика речи које ће изговорити њихов Цар славе: „Ходите, благословепм Оца мојега; примите царство које вам је приправљено од постања света.“ (Матеј 25, 34.)

Тада ће спасени бити поздрављени добродошлицом у дому који је Исус спремио за њих. Њихово друштво неће више бити као што је било на овој грешној земљи: лажљивци, идолопоклоници, нечисти и неверни; они ће се дружити са онима који су победили сотону и грех и који су, Божјом милошћу, изградили савршен карактер. Свака склоност греху, свако несавршенство које је прионуло за њих на овој земљи опрала је Христова крв, и сјај његове славе, који надвисује сјај сунца, обасјаваће их. Из њих ће зрачити лепота и савршенство

Христовог карактера, што је од много веће важности него сам спољашњи сјај. Они ће као безгрешна бића стајати пред великим белим престолом и добиће славу и преимућства анђела.

Имајући у виду ово славно наследство које га очекује, „какав ће откуп дати човек за своју душу?“ (Матеј 16, 26.) Он може да буде сиромаш, а ипак да има богатство и достојанство које му свет не може дати. Човек који је спасен и очишћен од греха, човек који посвећује служби Богу све своје племените способности, од неоцењиве је вредности. Стога кад год се који човек на земљи обрати Богу, то увек изазива на небу, у присуству Бога и његових анђела, свету и всличанствену радост која се изражава у песмама славопоја.